

OD. No. 954.

Zed. Studentenvereniging
voor Federale Wereld-
regering.

~~XXXXXXXXXX~~

Uchuy 11/2-63

1 NOV. 1957 H. BVD - NOV. 1957

22 MRT. 1958 D. 25 MRT. 1958

10 APR. 1958 D. 11 APR. 1958

1 JULI 1958 D. 3 JULI 1958

24 NOV. 1958 C.S.S. 27 NOV. 1958

27 NOV. 1958 D. 1 DEC. 1958

2 FEB. 1959 D.S. 6 FEB. 1959

23 MRT. 1959 Drees V. 7-APR. 1959

0 OCT. 1959 ER 25 NOV. 1959

6 DEC. 1959 D. 18 DEC. 1959

- FEB. 1960 D. 5 FEB. 1960

28 NOV. 1960 Ko 1 DEC. 1960

3 sep. 1963 bob/A = 6 sep. 1963

0 127. 1964 E 9/11 = 2 JAN. 1964

MINUTENBLAD

DOSSIER No. OD 954

NAAM: NED. STUDENTENVERENIGING VOOR FEDERALE WERELDREGERING

1. Nota van C ingevoegd. 5.7.49 HC LR
2. Ingerien inon Feteris. *WCB 13/11/53*
3. *gezien EIB 2 15.9.1954.*
4. Voor zover van de geagendeerde stukken (in dit OD geborgen) het schutblad aanwezig was dit bijgevoegd. jan.69.

Werkgr. San.

UITTREKSEL

Uit : OD 1854

Naam: VLAAMS JEUGDBEWEGING,

Voor : OD 954

Naam: NEDERLANDSE STUDENTEN VERENIGING VOOR FEDE-
RALE WERELDREGERING.

Ag. nr: 121779

Afz. : GEM. Politie Brunssum

Datum: Nov.1951

Aard van het stuk: Betreft: Hendrik J.G.WALTMANS.

.....
Thans studeert hij aan deze school en deed daar met succes Propa-
deutisch examen. Nu studeert hij sociale en politieke wetenschappen. Hij
heeft steeds actief deelgenomen aan het studenten verenigingsleven; zo was
hij Bondssecretaris van de Katholieke Limburgse Jongeren Studenten bond,
Hoofd redacteur van het studenten weekblad "Viking", Hoofdbestuurslid van
de Nederlandse Studenten Vereniging voor Wereldfederatie, terwijl hij thans
nog lid is van de Europese Federalisten Beweging. Voorts was hij bestuurslid
van de K.V.P. jongeren in Limburg.

Uitgetr. door: T.G.

Op aanwijzing van: B VII

Datum: 17-1-52

ONAFGEDAAN

1° OD 954

2° Het lidmaatschap van de Raad van Bystand (zie bylagen IV) op kaart of in PD. brengen, maar alleen van diegenen die reeds bij ons voorkomen.

3° Die overigens het stuk in de bylagen.

4° De bylagen niet in een envelop in het OD, maar gewoon achter het stuk volgen.

Afd./Sect.: BVI

Dat.: 4/5/51

Par.: (N)

Wilt u van Kappenev. d. Copello kans. Interne aanwijzingen ACD. en PD aanleffen.

In wittrekkingszaken de op het maslagrenmetuur aangeleverde stukke betreffende hen met OD 620/47275/001/48 en OD 1411/76418/Dec'49 en OD 975/26812 Dec'47 PD draame naar CVN3

ACD.

Dat.:

Par.:

4/5/51 (R)

Aantekeningen (Nummeren s.v.p.):

1. B VII
B VII

22.3.51

BSV t.k. Niet gek van Maarten et al. (S. out aan bericht!)

2. CAW Artikel van Spetter (1948) en de concept-resolutie van Galtung & Holt in hun onderling verband.

BVI 4/4/51

3. B VII
10/4/51

Gerin BSV
15-4-51

4) CVN t.k. daarna CAW 19/4/51/kr

5) CVN3 21/4 Gerin 24/4/51

naar CSC daarna af
fin CSC 25-4-51

6) ACD, 26/4/51/kr

OP KAART
ACD/40
DAT. 20-5-51
PAR: R 61

Gemeente ~~politie~~ Maartensdijk (U.)

6.24
06.212.4-6.151
06.212.4-6.54
6.54
05.14

ACD 105525

No. 300.
ANTWOORD OP BRIEF VAN:

MAARTENSDIJK (U.)
TELEFOON NO. 205
KENGETAL K 3401

17 Maart 1951.

ONDERWERP: Algemene Ledenvergadering van de Nederlandse Studentenvereniging voor Wereldrechtsoorde.

VERZOEKE BELEEFD IN EENZELFDEN BRIEF SLECHTS EEN ONDERWERP TE BEHANDELEN EN BIJ BEANTWOORDING DATUM EN NUMMER VAN DIT SCHRIJVEN AAN TE HALEN.

BIJL. 5.
Typ. W.

VERTROUWELIJK.

Op 10 en 11 Maart 1951 werd in het Kampeercentrum "De Rading" te Hollandsche Rading, gemeente Maartensdijk, door de Nederlandse Studentenvereniging voor Wereldrechtsoorde een buitengewone Algemene Ledenvergadering gehouden.

In de namiddag van Zaterdag, 10 Maart 1951 heeft voor de deelnemers gesproken Dr. P. J. Koets, oud secretaris van de Gouverneur-Generaal Dr. van Mook. Hier werden alle aspecten van het wereldgebeuren, met name ook in Indonesië, besproken.

In de avond werd onderling van gedachten gewisseld, terwijl tevens een Indonesier enige Indische dansen demonstreerde, na tevoren enige uitleg te hebben gegeven. Daarna werd een avondwandeling gemaakt.

Op Zondag, 11 Maart 1951, vond de eigenlijke ledenvergadering plaats. Verschillende resoluties werden ingediend en aangenomen.

Ter Uwer oriëntering wordt een drietal afschriften van voorstellen bijgevoegd. Uitvoerig werd van gedachten gewisseld. Discussiegroepen werden gevormd. De goede gedachten werden op schrift vastgelegd. Ook het artikel in "Vrij Nederland" van de hand van I. Spetter in het nummer van 10 Maart 1951, "Om het lot van een kwart der mensheid" en met name het gestelde onder "Een Amerikaans geluid" werd in den brede besproken.

Een verschil van mening was merkbaar betreffende het al of niet weren van communisten en communistisch gezinden.

Uit gesprekken bleek, dat verschillende communisten lid waren van de vereniging. Deze infiltratie scheen voor sommigen een reden tot bezorgdheid te zijn. Voor anderen weer niet. (Waarschijnlijk communisten?).

Het voorstel van de Afd. Delft betreffende het lidmaatschap der vereniging wijst in deze richting. (Bijlage I)

Ook moge worden gewezen op de zinsnede (10e v.o.) in de conceptresolutie, aangeboden door D. H. Hueting en R. Wolf. Bijlage II. dezerzijds met hoofdletters overgenomen, n.l.: "Blijven WEIGEREN ONS TE LATEN INTIMIDEREN DOOR HEN, DIE ONS UIT HOOFDE VAN DERGEGELIJKE CRITIEK VOOR COMMUNISTEN, COMMUNISANTEN E.D. UITMAKEN", die door de vergadering niet acceptabel werd geacht, althans beter kon worden weggelaten en deswege werd geschrapt.

De vergaderingen, die op 10 Maart werd nog door enige gasten bezocht, hadden een rustig verloop.

Als bijlage gelieve U, mogelijk ten overvloede, tevens aan te treffen, enige gegevens betreffende genoemde vereniging, o.a. het adres van het Quaestoraat en Foreign Correspondence, alsmede de namen der personen van de Raad van Bijstand.

De Inspecteur-Corpschef van Politie
H. Klaassen.

A a n
de Heer Hoofd van de Binnen-
landse Veiligheidsdienst
Javastraat 68
te
' s - G r a v e n h a g e .

VERTROUWELIJK.

Bijlage I

Personalia van de deelnemers aan het Weekeindekamp van de Nederlandse Studentenvereniging voor Wereldrechtsorde op 10- en 11 Maart 1951.

Naam en Voornamen. Geboorteplaats en -datum. Beroep, Woonplaats en adres.

Naam en Voornamen.	Geboorteplaats en -datum.	Beroep,	Woonplaats en adres.
* HUETING. D.Hendrik	Bandoeng 18- 1-1921	Student	A.dam.Rooseveltlaan 203 hs.
* GEBHARD. Rob	Lonneker 7 - 5-1929	"	Voorburg,Cremerstraat 31;
* BOONZAAIJER. Sonja	Maasdam 1- 9-1929	"	Leiden,adres onbekend;
* LEWY. Henry H.	? 14-12-1927	"	Delft ,v. LUS 35 ?;
* PAULEN. Adriaan	Heerlen 18- 1.1931	-	Delft, Insulindeweg 254;
* LOHUIZEN. van H.P.	Rotterdam 28- 2-1926	"	Delft, Koornmarkt 11;
* RENSSEN. J.W.A.W.	Utrecht 17- 9-1928	"	Delft, Broerhuisstraat 16;
* WOLF. Robert	Frankfurt aM. 7- 7-1922	"	A.dam, Raamstraat ? 27;
* CUPPERS. Theo H.S.	Assen 26- 3-1929	"	Tilburg,Goirleseweg 94;
* SPRUIJT. Dolf	Willemstad 21-10-1928 (Curacao)	"	Leiden, Plantsoen 9 A;
* WIEGAND BRUSS. M.A.	S-G.hage. 8- 7-1921	"	Rott.dam,Heemraad singel 92;
* COHEN. Alfred Paul	Soerabaja 17- 3-1928	"	A.dam,R.Vinkelskade 76;
* IJNEN. Dorothea C.	Madicoen 22- 2-1924	"	s-G.hage,Houtrustlaan 14;
* CORNELLO. Wilh.A.	Goorle 15-10-1926	"	A.dam,Ruijsdaelkade 25II;
* Bruine de Johan C.	Tjimahi 8- 2-1923	"	R.dam.Nw.Binnenweg 156 b;
* VOSSERS. Gerrit	Serooskerke 13- 8-1916	"	Delft, Voorstraat 42 ?;
* VEN. van de(r) Jan W.	Breda 4-4-1929	"	Nijmegen,Mozartstraat 36;
* TICHELAAAR.Pieter Jan	Makkum 28-6 -1928	"	Delft, Oude Delft (OD) 89;
* BERG. van den Johannes P.	Lange Ruige Weide, 3-12-'29	"	WAKKER .dam,Wakkerweg 78 h.
* SANDERSE. Alberta L.	A.dam 26- 7-1924	Kant.bed	A.dam.Prinsengracht 172;
* MUSSERT. Harm.A.	s-G.hage 5- 4-1923	-	A.dam,Rooseveltlaan 160 B;
* GELPKE. Johan A.	s-G.hage 11-12-1926	-	Wassenaar,v.Z.v.N.straat 15;
* BRUZA.No Vladimir	Praag (Tsj.) 27- 4-1926	-	Delft,Kloosterkade 60;
* LINDEMAN. Maria C.	Zutphen 25- 6-1924	-	Utrecht,Nieuwe Koekkoekstr 63
* GEISS. Elisabeth Ch.	Eindhoven 21- 3-1925	-	A,dam,Lomarstr ?88?;
* STAR NANTA CARSTEN	C.H.Semarang 20-10-1929	-	A.dam,Breughelstraat 7;
* NEUBERG. Robert H.	A.dam 6- 1-1926	Organist	A.dam,J.J.Viottastraat 31;
* VIOTEN. van Eduard J.	Batavia 27- 6-1928	-	Bussum, Statenlaan 4;
* BLITZ. Dina	R.dam. 11- 8-1923	Kant.bed	R.dam,All.Piersonstr. 16 B;
* BOELEN.	Helene 12- 5-1926	s-G.hage.	Bloemendaal,Bos en Duinlaan

NEDERLANDSE STUDENTENVERENIGING VOOR WERELDRECHTSORDE-Afd. DELFT.

' 8 Maart 1951.

De leden der afdeling DELFT willen het "Standpunt der Vereniging" in de volgende bewoordingen geformuleerd zien:

"Wij streven naar een wereldrechtsorde, welke verwezenlijking op democratische grondslag moet berusten, uitgaande van de Verklaring van de Rechten van de Mens, en wel in het bijzonder de artikelen 7, 18 en 21.

De leden der afdeling DELFT zijn het erover eens dat:
"het lidmaatschap niet geweigerd kan worden aan iemand op grond van zijn politieke overtuiging.

De leden der afd. DELFT zijn tenslotte van mening, dat:
"Het Hoofdbestuur, in spoedeisende gevallen, het Dagelijks Bestuur, gerechtigd is, van geval tot geval, een beslissing te nemen, met inachtneming van het bovenstaande.

VOORSTEL TOT AANVULLING VAN HET "REGELEMENT VAN ORDE" (Hfdst. IX, a50

Ontwerp-motie :

De leden der Nederlandse Studentenvereniging voor wereldrechtsorde, in vergadering bijeen enz. enz.
zijn van mening dat :

"onder ernstige misdraging" o.m. moet worden verstaan: het zich binnen de Vereniging gedragen in strijd met de Verklaring van de Rechten van de Mens, dan wel het anderen aanzetten zich als zodanig te gedragen.

De leden dragen het Hoofdbestuur op deze toevoeging in het "Reglement van Orde" te brengen, volgend op art. 50, Hoofdstuk IX

en gaan over tot de orde van de dag.

Aan de A.L.V. aangeboden door D.H.Hueting & R.Wolf

De NEDERLANDSE STUDENTENVERENIGING VOOR WERELDRECHTSORDE, in buitengewone algemene ledenvergadering bijeen te H'sum op 11 maart 1951,

in aanmerking nemende, dat haar uiteindelijke doelstelling op politiek terrein ligt,

overwegende, dat het politieke leven van onze tijd beheerst wordt door de scherpe tegenstelling tussen de Amerikaanse en Russische invloedssferen dat ten gevolge hiervan aan beide zijden een gevaarlijke neiging tot simplifictie optreedt, die vele leden onzer samenleving uitsluitend communistische gevaren doet vrezen, en hen blind maakt voor de tekortkomingen en gevaren van het eigen systeem in theorie en praktijk dat deze situatie van rechtstreekse invloed op haar is, en dat zij dienovereenkomstig deze situatie niet kan en mag negeren omdat haar streven daardoor het verband met de realiteit zou verliezen, acht het noodzakelijk, haar standpunt ten aanzien van bovengenoemde situatie te ondubbelzinnig te bepalen en aan haar besturen richtlijnen voor het te volgen beleid te verstrekken,

verklaart het volgende:

- "De democratie is de enige staatsvorm die wij kunnen aanvaarden; elk "supra-nationaal gezag zal democratisch moeten zijn, wil het aan zijn "doel beantwoorden.
- "Als een der voornaamste kenmerken der democratie zijn wij de tolerantie "d.w.z. het principieel erkennen van de mogelijkheid, dat de ander ge-"lijk heeft. Voor het communisme daarentegen is de intolerantie een in-"tegraal bestanddeel. Het communisme is te allen tijde een gevaar voor "de democratie.
- "De democratie is gerechtigd en verplicht, zich in het geval van onmid-"dellijke en dringende noodzaak met anti-democratische maatregelen te "verdedigen. Zij is niet gerechtigd, zonder deze onmiddellijke en drin-"gende noodzaak de tolerantie prijs te geven en haar eigen rechtsorde "te doorbreken. Wij zijn van mening, dat noch het gevaar van Russische "agressie, noch de bedreiging door communistische infiltratie op dit "ogenblik anti-democratische maatregelen wettigen.
- "Wij zijn voorts van mening, dat het communisme alleen door een politiek "van sociale rechtvaardigheid verslagen kan worden, dat de zich voltrek-"kenderadicalisering naar rechts niet alleen zelf de democratische "tolerantie bedreigt, maar ook het gevaar dat zij heet te bestrijden in "de hand werkt, en dat het daarom onze plicht is, tegen deze radicali-"sering op te treden. Wij zijn ons pijnlijk bewust van de talrijke ge-"breken der democratie, zijn evenwel van oordeel, dat de democratische "ideologie hecht genoeg gefundeerd is om critiek te kunnen verdragen "ontkennen, dat dergelijke critiek afbreuk doet aan de democratische "zaak en (BLIJVEN WEIGEREN, ONS TE LATEN INTIMIDEREN DOOR HEN, DIE ONS "UIT HOOFDE VAN DERGELIJKE CRITIEK VOOR COMMUNISTEN, COMMUNISANTEN E.D. "UITMAKEN.)
- "Wij zullen blijven streven naar een democratische wereldorde met een "zodanig/bestel, dat het communisme daarin geen voedingsbodem "zal kunnen vinden".

draagt haar hoofdbestuur op, overeenkomstig art.3 sub d der statuten, bovenstaande verklaring de grootst mogelijke publiciteit te verschaffen en zijn beleid daarmee in overeenstemming te brengen,

en gaat over tot de orde van de dag.

/ sociaal

Motie door A. Houttuin Pieper, A.P. Cohen en V.B. Feteris.

De N.S.W. in Algemene Le. envergadering bijeen op 10 en 11 Maart 1951
in de te Hollandsche Rading, in aanmerking nemende, dat haar uiteindelijke
besluitnemingen op politiek terrein liggen en daartoe gewettigd door
de art. 3d van haar Statuten, aanvaardde navolgende resolutie;

I. a. Een democratische wereldrechtsorde is de enige vorm die uiteindelijk
een wereldomvattende samenwerking mogelijk zal kunnen maken en een wereld-
vrede zal kunnen doen bestaan.

Met het doel van een democratische wereldregering voor ogen, moeten wij
strachten ons standpunt te bepalen tegenover de concrete internationale si-
tuatie.

De meest directe mogelijkheden liggen hierbij in de gebieden, waarin de de-
mocratie in principe in praktijk wordt gebracht, daar deze gemeenschappeli-
ke grondslag een mogelijkheid biedt tot vertrouwen en onderlinge samenwer-
king.

Ia. Zo stellen wij ons achter het Europees federalisme en in het alge-
meen achter het streven naar regionale federaties, indien deze althans nie-
t-antithetisch zijn gericht.

Ib. Anderzijds is het onze taak aan te dringen op een principiele opposi-
tionale politiek tegen dictatoriale regeringen, waarbij het noodzakelijk
is, dat men de oorzaken van de dictatuur met maatregelen op geestelijk,
economisch en sociaal gebied bestrijdt.

Wij menen niet te hoeven accepteren, dat in landen als Spanje en Zuid-Afri-
ka die tot de invloedssferen der democratiën behoren, vervolgingen en ont-
houdingen van burgerrechten lijdelijk wordt toegelaten.

Wij bestrijden achteritstelling in democratische rechten van bevolkings-
groepen wegens ras, sexe, geloof of afkomst.

II. Gebieden, behorende tot de invloedssferen van de Westelijke machten,
vooral in Azië, waarin de democratie nog weinig tot zijn recht is gekomen,
en waarin tevens een laag levenspeil heerst, zijn een bron van conflict
en staan open voor de invloed van communistische ideologie.

Van zeer groot belang is daarom, dat de democratische landen zich offers
getroosten om het levenspeil van die gebieden te verhogen en om te bevor-
deren, dat de democratie er in de praktijk wordt gebracht.

IIa. Zo steunen wij het werk der speciale organen der Ver. Naties, die tot
taak hebben hebben overal ter wereld, maar vooral in de economisch achter-
lijke gebieden, het levenspeil der bevolking te verhogen; mede opdat geen
vrees hoeft te bestaan voor politieke invloeden, verbonden aan de hulp ver-
lennd door een enkel land.

IIb. Wij laten ons daarbij leiden door de overtuiging, dat steun aan dez
gebieden niet de vorm van liefdadigheid moet aannemen, maar moet worden
beschouwd als iets, waarop deze volken zonder meer recht hebben en die wij
in naam der democratie aan hen verplicht zijn.

IIc. Wij zijn van mening, dat getracht moet worden aan de volken die
nog geen politieke onafhankelijkheid en dus geen volledige democratie ken-
kennen, zo snel en onder zo gunstig mogelijke economische en sociale voor-
waarden, zelfstandigheid te geven.

III. Het alles overheersende karakter der Russisch-Amerikaanse tegen-
stellingen, vraagt onze speciale aandacht.

Nederlandse Studentenvereniging voor Wereldrechtsorde.
 Aangesloten bij de Studentenafd. der "World Movement For World Federal Govern-
 ment", de "Student Movement of the United Nations" en de "Nederlandse Raad
 der Europese Beweging".

*Quaestoraat: Mozartstraat 36 te
 Nijmegen

Foreign Correspondence: Vossias;
 straat 52 Amsterdam.

Raad van Bijstand:

- Z. Exc. Mr. J. in 't Veld, 's-Gravenhage.
- Prof. Mr. F.M. Baron van Asbeck Leiden
- Prof. Mr. A.L. Block, Tilburg
- * Prof. Dr. C.D.J. Brandt, Utrecht 2721
- * Prof. Dr. H. Brugmans, Utrecht 4611
- Prof. Dr. J.M. Burger, Delft
- * Prof. Dr. J.H.C. Kreyghton, S.J., Amsterdam 9055
- * Prof. Mr. F.J.F.M. Dunstoe, Nijmegen PD
- * Mr. M.J.C.M. Kappelje, van de Coppelo, Amsterdam PD
- * Prof. Mr. R. Kranenburg, Leiden
- * Prof. Dr. P.B. Kreukniet, Groningen
- Mr. J. Linthorst Hokmann, Groningen
- ✓ Prof. Dr. J.M. Romein, Amsterdam 1086
- Prof. Mr. J.V. Rijperda Wietama, Leiden
- * Prof. Mr. A.J.P. Tammes, Amsterdam
- ✓ Prof. Dr. Tinbergen, Roeterdam
- * Prof. Mr. C.W. de Vries, Rotterdam 6205

POLITIE - M A A S T R I C H T.

Afd. INLICHTINGDIENST.

No 387 A./1950. I.D.

6.219	6.54
	6.2.
- 6 DEC. 1950	
ACD/ 98460	

Dienstgeheim,

ce 90708
Ik heb de eer U in herinnering te brengen, mijn
schrijven dd. 9 November 1950 No 387/1950 I.D. betreffende de
Nederlandse Studentenvereniging voor Wereldrechtsorde.
Een spoedig antwoord wordt door mij ten zeerste op prijs gesteld

Maastricht 4 December 1950,
De Commissaris van Politie:

Aan het Hoofd
van de Binnenlandse Veiligheids Dienst
te
's- GRAVENHAGE.

MINISTERIE VAN
BINNENLANDSE ZAKEN

's-Gravenhage, 12 December 1950

No. :B 96708

Bijl.: 1

DIENSTGEHEIM

Betr.: Ned. Studentenvereniging voor Wereldrechtsorde.

VII. AV 3

Naar aanleiding van Uw schrijven no. 387/1950 I.D., d.d. 9 November j.l. moge ik U berichten, dat van enig extremisme in de Nederlandse Studentenvereniging voor Wereldrechtsorde tot heden niets is gebleken.

De bij Uw schrijven gevoegde bijlage gelieve U hierbij weder aan te treffen.

HET HOOFD VAN DE DIENST.
Namens deze,

Aan de Heer
Commissaris van Politie
te
MAASTRICHT.

L. L. van Laere

POLITIE - MAASTRICHT.

Afd. INLICHTINGEDIENST.

No 387/1950 I.D.

Betreft: "ORBIS TERRARUM"

6.219

6.54
1.2
10 NOV. 1950
96708

Dienstgeheim.

X' Ingesloten doe ik U geworden een exemplaar van "ORBIS
TERRARUM" orgaan van de Nederlandse Studentenvereniging voor
Wereldrechtsorde. Gelieve mij, onder terugzending van bij-
lage, mede te delen of, en zo ja, in hoeverre genoemde ver-
eniging moet worden gerekend tot de links extreme organisa-
ties.

Maastricht 9 November 1950.
De Commissaris van Politie:

J. P. h. Heibsey (plv.)

Aan het Hoofd
van de Binnenlandse Veiligheids Dienst
te
's-GRAVENHAGE.

MINISTERIE VAN
BINNENLANDSE ZAKEN

's Gravenhage, 16 December 1949

UITGEBOEKT

No.: B.74232
Bijl.: Drie
Betr.: Terugzending bijlagen

DIENTSGEHEIM

VI. RPh.2

Met dankzegging voor de verleende inzage moge ik U hierbij weder de bijlagen doen toekomen welke waren gevoegd bij Uw brief van 21 November 1949 A/14 no.1192'49 NSVWR.

HET HOOFD VAN DE DIENST,
Namens deze,

Aan de Heer
Hoofdcomisaris van Politie
te UTRECHT.

L.L.van Laere.

23 NOV. 1949

Verbinding: 19
A/14 no. 1192'49 NSVWR.

Datum: 21-11-49

ACU 74232

Onderwerp: "Straatsburg en verder", rede van Prof. Dr. H. Brugmans, gehouden op 17-11-49 te Utrecht.

M. van der
X In een vrij toegankelijke bijeenkomst in zaal 16 van het Universiteitsgebouw, Damplein te Utrecht, hield op 17-11-49 Prof. Dr. HENDRIK BRUGMANS, geb. te Den Haag 13-12-06, onder bovenstaande titel een rede, waarin hij uiteenzette, wat door de Europese Assemblée in haar eerste zitting te Straatsburg is bereikt, en in welke richting de éénwording van Europa thans dient te gaan.

Prof. Dr. Brugmans, voorzitter van de "Union Européenne des Fédéralistes" en voorzitter van het uitvoerend comité van de Nederlandse Raad van de Europese Beweging, hield deze rede op uitnodiging van de Nederlandse Studenten Vereniging voor Wereldrechtsorde, afd. Utrecht.

De bijeenkomst ving aan ten 20 uur en eindigde ten 22.40 uur. Zaalcapaciteit: 80 personen.

Aanwezig: 60 personen.

Het publiek kwam verreweg het meest voort uit studentenkringen. Er waren plm. 45 jongeren en 15 ouderen aanwezig. Onder de 60 aanwezigen bevond zich een tiental vrouwen, van wie één Indonésische studente.

Achter in de zaal was een tafeltje ingericht voor de verkoop van brochures en boeken, waarvan een 20-tal soorten verkrijgbaar waren; onder deze bevonden zich brochures in de Franse en Engelse taal. Te noemen zijn:

"Resoluties Congres van Europa, den Haag Mei 1948",

"De Enige Uitweg",

"Aspects économiques de l'Unité Européenne"

(zie bijlagen)

exemplaren van het blad "Nieuw Europa"

en een boek, getiteld: "Europa één", aangeprezen als "het mooiste, doch helaas tevens het duurste", (prijs f 2,-)

Naar schatting werd voor f 10 aan brochures verkocht.

De inleider, een bestuurslid van genoemde studentenvereniging, heette de aanwezigen welkom, in het bijzonder de heer Reinalda, Commissaris der Koningin in de provincie Utrecht.

Prof. Brugmans hield daarna een vlot betoog, dat duurde tot plm 21.45 uur, waarbij hij mede door zijn grote radheid van tong een niet geringe inspanning van zijn toehoorders eiste.

In het navolgende is in korte trekken deze rede weergegeven.

Nu na driejarige werkzaamheid, aldus Prof. Brugmans, de oprichting van de Federatie of Unie van Europa tot stand is gekomen, wil ik allereerst - zij het ook slechts summier - aangeven welke gedachten de stuwkracht van deze ontwikkeling zijn geweest.

Ik noem dan:

I. De historische ontwikkeling, in het bijzonder de invloed van de technische ontwikkeling op het wereldbeeld.

Deze leidde reeds aan het eind der Middeleeuwen tot verbreking van het locale isolement en de aansluiting in grotere regionale gemeenschappen, uit de binding van welke laatste de staten zijn voortgekomen.

Deze ontwikkeling zet zich ook in het heden voort, en wat leert zij:

Dit, dat de hoge vlucht der techniek de belangenverzorging der afzonderlijke staten dermate nauw met elkander heeft verweven, dat tweezijdig afgesloten verdragen geen oplossing brengen van de economische problemen.

Wat de huidige tijd eist is, dat de economische belangen worden gecoördineerd in grotere gemeenschappen dan die der enkele staat. De beste oplossing hiervoor is een federatie, waarin de belangenverzorging beter kan geschieden door doeltreffende coördinatie van de economische hulpbronnen van dit grotere gebied.

II. Hoewel dus grotere continentale aaneensluiting gewenst is, betekent dit niet, dat de afzonderlijke staten hiermee van de kaart moeten.

Slechts is het noodzakelijk, dat zij hun souvereiniteit voor een deel prijs geven aan een super-nationaal orgaan. Ik kom hierop nog nader terug.

III. Via de weg van regionale éénwording moet een evenwichtige wereldgemeenschap worden bereikt.

Krachtens haar structuur zijn de Verenigde Naties niet het instrument voor het scheppen ener wereldrechtsorde. Dit lichaam is n.l. samengesteld uit vol-souvereine staten, die echter onvergelijkbaar zijn door vefschillen in macht, invloed en grootte. Practisch bepalen danok de machtigsten, zich verantwoordelijk achtend voor de gang van zaken in de wereld, en versterkt door hun veto-recht, wat zal geschieden. De kleineren worden gedwongen tot partijkkezen voor een der dominerenden. De praktijk bewijst dit.

IV. De urgentie der vestiging ener nieuwe rechtsorde.

Ik noem als argumenten hiervoor:

- a. het probleem Duitsland; slechts de opneming van Duitsland in een Europese federatie, behoedt ons voor het gevaar van een herbewapend Duitsland.
- b. het aflopen van de Marshallhulp in 1952 eist een coördinatie van alle economische krachten van Europa, welke alleen te verwerkelyken is in een Europese federatie.

Dit zijn de krachten geweest achter het Congres van Europa, gehouden te Den Haag in Mei 1948.

Op één der daar genomen resoluties wil ik wijzen, nl. deze: Na 1 jaar zou het bovenationale orgaan moeten zijn gevormd.

Dit is geschied bij het Tractaat van Londen van Mei 1949, waarbij werd ingesteld de Raad van Europa, bestaande uit:

1. het Comité van Ministers,
2. de Raadgevende Vergadering of Assemblée
(de 100 parlementariërs der 12 aangesloten landen).

De Assemblée hield haar eerste zitting te Straatsburg van 10 Augustus tot 9 September 1949.

In welke hoedanigheid zijn de gedelegeerden daar opgetreden? Als vertegenwoordigers van hun land, van de soevereine staten dus? Neen, want het ging hier niet om de landsbelangen in strikt nationale zin, doch om de vestiging ener Europese eenheid, in het belang van alle betrokkenen. Dit kwam tot uitdrukking, doordat zij niet zaten ieder achter een bordje (France - Grande Bretagne, etc.), doch door elkaar, ongeacht nationaliteit, en omdat toch een volgorde moest worden aangehouden, namen zij plaats in alfabetische volgorde van naam. In structuur was deze vergadering dus geen doublure van de U.N.O.

Over de kwestie van de politieke meningsvorming in de Assemblée het volgende:

De politieke structuur van elk der deelnemende landen heeft men hier niet teruggevonden. Men moet het niet zien of in deze Assemblée de nationale partijvorming op internationaal plan is gebracht. Ik acht - en dit is mijn persoonlijke mening - het partijpolitieke beeld in de West- en Noord-Europese landen niet zonder meer een geschikte basis voor internationale partijvorming. Men zie slechts het verschil tussen bijv. onze P.v.d.A. en haar socialistische zusterpartijen in andere landen, bijv. de radicaal socialistische. Dat echter fractievorming in de toekomst in de Assemblée zal plaats hebben, acht ik wel waarschijnlijk. De grote geestelijke stromingen willen zeker hun invloed in vraagstukken, de Assemblée rakende, doen gelden. Ik noem bijv. het punt van het recht op vrije schoolkeuze der ouders, ter sprake gekomen bij de behandeling der menselijke rechten. Hoe de partijvorming in de Assemblée precies zal zijn, ligt echter in de schoot der toekomst. Mijns inziens zal deze afhangen van de graad van politieke rijpheid in de diverse landen. Men kan echter wel eens ervaren, dat deze bovennationale partijvorming belangrijk afwijkt van de situatie in eigen land.

De politieke meningsvorming in de Assemblée kwam echter hierin tot uiting:

- a. een deel toonde zich gereserveerd t.a.v. het federalisme,
- b. een ander deel, de federalisten, toonde zich de kampioen der nieuwe gedachte.

Het opmerkelijke is, dat men onder alle politieke schakeringen zowel vóór- als tegenstanders vond. De federalistische gedachte liep dus dwars door de partijen heen.

De strijd om de agenda.

Deze heeft haar oorzaak in de vrees der regerende staten, dat de Assemblée te belangrijk zou worden. Deze vrees is reeds latent in het statuut van het Verdrag van Londen, hetwelk bepaalt, dat het Comité van Ministers (van Buitenlandse Zaken) de agenda zal samenstellen en niet de Assemblée zelf.

Dit had ten gevolge dat de politieke problemen niet op de agenda waren geplaatst. De Assemblée heeft hiertegen direct en met succes stelling genomen en daarmee getoond een eigen wil te bezitten.

Het politieke en economische debat.

Dit was uitermate belangwekkend en interessant. Ik wil daarom hierbij iets langer stil staan.

Het is ook de wens der Verenigde Staten, in de toekomst te maken te hebben met één Europees orgaan, dat een gecoördineerde economische politiek voert en niet met een "stofwolk" van soevereine staten, die elkaar op economisch gebied bestrijden.

Hoe moet nu de economische sanering van Europa worden bereikt? Bij deze vraag komt scherp de scheiding der geesten naar voren. De ene partij zegt: Dit vraagstuk moet worden opgelost vanuit de functionele (economische) sfeer. Wanneer wij genoeg kundige economische experts aan het werk zetten, kan het doel worden bereikt.

Hiertegenover bepleitten de Federalisten: De oplossing van het economische vraagstuk moet primair worden gezocht in de politieke sfeer. Politieke eenheid als voorwaarde en als middel tot economische eenheid.

De Franse afgevaardigde, André Philip, gaf in de debatten de doorslag met het volgende betoog: "Mijne Heren, vergeten wij toch niet het doel van onze bijeenkomst. De Europese eenheid moet er komen, de economische noodzaak dwingt er toe. En wilt gij dit bereiken door economische experts, dan kunt gij wachten tot ook eindelijk de laatste industriël zich er mede verenigt. Die tijd is ons niet gegeven. Ook de economische samenwerking in de Benelux is niet zozeer voortgekomen uit de wens in handelskringen, doch veeleer door politieke noodzaak. Het alternatief is politieke eenheid of economische chaos!"

Dit is het "argument massu" (knotsargument!) geweest, dat de weg baande voor de navolgende resolutie, ingediend door het Labour-lid Mackay:

"DE EENWORDING VAN EUROPA IS EEN POLITIEK PROBLEEM, DAT MET POLITIEKE MIDDELEN MOET WORDEN OPGELOST EN DUS IS NODIG EEN POLITIEK GEZAG IN EUROPA MET DUIDELIJK OMSCHREVEN BEVOEGDHEDEN EN MET WERKELIJKE MACHT".

(Er ontstaat enige hilariteit om het woord knotsargument).

Spreker vervolgt dan: Ik leg bijzonder de nadruk op "werkelijke macht", want zonder deze zou het instituut zijn een speelgoedhorloge zonder veer.

Dit is een overwinning der federalisten, niet verkregen doordat zij uit de hoogte zeiden: Hier is ons plan, waaraan niets mankeert, en aan U "à prendre ou à laisser", neen, het is een overwinning door overtuiging der tegenstanders.

Het unaniem aanvaarde advies der Assemblée was dus: "Maak een Europees gezag op supra-nationale basis" en als uitvloeisel hiervan het samenstellen van een afvaardiging (economische delegatie) uit de Raad van Europa, optredende namens alle landen.

Ik zal U thans uiteenzetten met welke, ik wil haast zeggen, plompheid deze unanieme adviezen door het Comité van Ministers zijn behandeld.

Het politieke advies kon in dit Comité geen gekwalificeerde meerderheid behalen, welke nodig was om het in behandeling te geven aan de regeringen der betrokken landen. Het was daarmee rijp voor de prullemand.

De economische recommendatie is verwezen naar de Organisatie van Europese Economische Samenwerking. Deze O.E.E.S. heeft ten doel: a. de verdeling der Marshallduiten (waarover zoveel ruzie is geweest),

b. de harmonisering der Europese economie.

Wat punt b. betreft, heeft de O.E.E.S. bewezen, niet te kunnen medewerken aan de economische éénwording bij gebrek aan het bestaan ener politieke eenheid. Om dezelfde reden zullen de econ. experts hierin niet kunnen slagen. Ter vestiging van deze eenheid was de Assemblée bijeengeroepen. De handelwijze van het Comité van Ministers was dus het zenden van het advies van de dokter om advies naar de patient!

Ondanks deze afloop heeft het congres van Straatsburg, dat in belangrijke mate is geïnspireerd door de Europese Federalistische Bewegingen, de levensvatbaarheid der federale gedachte bewezen.

Het is thans de taak der Federalisten te ijveren voor de vorming van een Federaal Pact, hetwelk zal moeten inhouden het uitoefenen van een aantal gemeenschappelijke functies, t.w.:

I. De buitenlandse politiek.

Er moet komen een ratificerend orgaan voor internationale verdragen.

Iets dergelijks had de Volkenbond, doch hier werden de verdragen eenvoudig gedeponerd en wat men niet wilde openbaar maken werd geregeld bij geheime clausules. Dit mag niet meer mogelijk zijn.

II De monetaire en economische politiek

Als basis voor een gemeenschappelijke monetaire politiek moet er komen één Europese munt en één Europese Emissiebank.

Dit is een middel tot economische integratie en éénwording.

III De militaire paraatheid.

Vereist is één militair apparaat onder één opperbevel in de zin van het SHAEF-commando aan het eind der 2e Wereldoorlog.

Dit is de praktische uitwerking van het prijs geven van een deel der soevereiniteit der staten. Een soevereiniteit overigens, die door de loop der ontwikkeling niet meer vol-soverein is. Op militair gebied niet meer en ook niet meer op economisch gebied. Men denke slechts aan de devaluatie, die in het economisch leven van vele landen heeft ingegrepen zonder dat deze enige invloed hadden op de beslissing al of niet devalueren.

Deze politiek moet gecoördineerd worden gevoerd in een met gezag bekleed democratisch Europees lichaam, n.l. het Europees Parlement, bestaande uit:

een Kamer, door de Staten gekozen, en
een Kamer gekozen door de Europese burgers volgens het in ieder land gebruikelijke kiesstelsel,

en tot uitdrukking worden gebracht door een Europese regering. Als kern ener Europese regering zie ik niet het Comité van Ministers, daar dit wel met macht bekleed is, doch geen supranationale macht. Als Europese regering achten wij het beste een orgaan, gekozen uit de Assemblée en verantwoordelijk aan de Raad van Europa. Doch dan zal het een Assemblée dienen te zijn, niet met uitsluitend raadgevende bevoegdheid. Het Londen-
se Tractaat zal daartoe herzien dienen te worden.

Na deze aandachtig aangehoorde rede nam de inleider het woord en kondigde een pauze van enige minuten aan, waarna vragen konden worden gesteld, welke de spreker zou beantwoorden. Hij wees er op, dat, hoewel de Ned. Studentenvereniging voor Wereldrechtsorde deze bijeenkomst had georganiseerd, dit niet meer dan een toevalligheid was. Ook buiten studentenkringen, in het burgerleven, bestonden verenigingen die de Europese gedachte voorstonden. Derhalve zou in de pauze een vertegenwoordiger van een van deze (de Beweging van Europese Federalisten) rondgaan met een lijst waarop men zich als lid kon laten inschrijven. Als deze man dus rondging, behoefde men zich niet af te vragen: waar komt die gek nu mee aan!

Niemand gaf zich echter voor lidmaatschap op.

In de pauze werd uit een gesprek het volgende opgevangen: "Onze vereniging (kennelijk werd bedoeld de Beweging van Europese Federalisten te Utrecht en omgeving) telt 150 leden. De ledenvergaderingen worden echter slecht bezocht, hoogstens door zes of acht man".

Na de pauze kwamen de volgende vragen naar voren:

- 1) Wat denkt U van de levensvatbaarheid van de "Fritalux"?

Antwoord:

In zoverre deze een poging is om tot economische unie te geraken, zonder meer, dan zeg ik: neen. Op grondslag ener politieke eenheid is zij echter wel degelijk levensvatbaar.

- 2) U sprak over de instelling van een ratificerend orgaan. Bestaat ook dan niet het gevaar, dat geheime clausules worden gemaakt in verdragen tussen twee staten?

Antwoord:

Mijns inziens is dit gevaar beduidend kleiner als de soevereiniteit ten dele is prijsgegeven. Het gaat dan niet om het alleen maar deponeren van een verdrag bij de Assemblée, maar het komt daar in een "full dress debat".

- 3) Acht U het niet juist dat de stoot naar Europese eenheid uitgaat van het volk in plaats van van de regeringen?

Antwoord:

Men dient te bedenken, dat het volk in dit opzicht verduiveld apathisch is en dat de regeringen in het algemeen een zuiverder inzicht hebben in de noodzaak van Europese eenheid, hoewel zij nog aarzelen voor de consequenties, omdat zij met deze problemen meer direct te maken hebben. Het is daarom de taak der federalistische beweging het volk daarvan te overtuigen.

Uit 's sprekers antwoord bleek, dat deze vraag was gesteld door JOANNA HENRIETTA KOLE-BERTOEN, geb. te Maarssen 13-2-92, wonende R. Wagnerlaan 3 te Utrecht, bestuurslid van de afd. "Het Sticht" van de Beweging voor Europees Federalisme.

- 4) Hoe denkt U over de verhouding tussen de Europese Federalisten en de voorm. koloniale gebieden?

Antwoord:

Hierin ligt niets mystieks, Australië wil bijv. spreken over wol, Nieuw Zeeland over zuivel. Er is m.i. niets tegen deze landen bijv. een raadgevende stem te geven in de Assemblée.

En de kwestie Nederland-Indonesië ware minder een gevoelsstrijd geweest, waarin de kwestie van de souvereiniteit een rol speelde, indien Nederland had deel uitgemaakt van een Europese federatie.

- 5) Hoe zal het Europese Parlement worden gekozen?

Antwoord:

In de aanwijzing der gedelegeerden naar Straatsburg zat geen vaste lijn. Het ging alles op zijn "Jan-boerefluitjes". Doch in de toekomst zullen naast de gewone verkiezingen in ieder land directe verkiezingen voor de Assemblée komen.

Na een dankwoord van de inleider aan spreker en aanwezigen, ging de bijeenkomst uiteen.

Bijlagen: 3

Terugzending der bijlagen wordt verzocht.

GEZIEN:

GEHEIM.

Verbinding: No.12

J. J. den Haag

16 Augustus 1949.

Doss.24.1-1

Onderwerp: World Student Federalists

Datum ontvangst bericht: 12 Augustus 1948

Betrouwbaarheid berichtgever: betrouwbaar

Waardering bericht: betrouwbaar

Tevens bericht gezonden aan:---

Medewerkende instanties:---

Ondernomen actie:---

B

Veld
17 AUG. 1949
ACD/60022

Hierbij wordt toegezonden een pamflet van de World Student Federalists, waarin melding wordt gemaakt van een te Amsterdam te houden congres van 21 tot 28 Augustus 1949.

af(einde)

3

WORLD STUDENT FEDERALISTS

THIRD ANNUAL CONGRESS

AMSTERDAM, 21-28 AUGUST 1949

!!!!!! 300 buitenlandse jongeren-federalisten komen naar Amsterdam !!!!!!

Mijnheer
Zeer geachte Mevrouw
Mevrouw

Studenten en jongeren over de gehele wereld zijn lid van de World Student Federalists, de jeugdafdeling van de World Movement for World Federal Government, waarbij in Nederland onder meer de Beweging voor Europese Federalisten en de Wereld Federalisten Beweging zijn aangesloten. Na Montreux en Hastings is nu aan Amsterdam de eer te beurt gevallen om ongeveer 300 jongeren-federalisten te ontvangen. Zij komen van overal: Ceylon, de Goudkust, Amerika, Noorwegen, Engeland etc., etc. om zich met elkaar te beraden over hun taak in de gezamenlijke poging om nieuwe, betere verhoudingen te scheppen in de volkerengemeenschap.

Het organiserend Nederlands studentencomité staat voor de immense taak om gedurende een week onderdak en voedsel te verschaffen aan deze mensen, en waar in Amsterdam onvoldoende ruimte beschikbaar is om de deelnemers in groepen onder te brengen. Neopen wij hierbij Uw medewerking in om gedurende de week, van 21 tot 28 Augustus a.s. een of meer deelnemers aan slaapgelegenheid en onthijt te helpen. Er zal centraal worden gelunched en gedineerd, terwijl door een uitgebreid programma onze gasten gedurende de gehele week druk bezet zullen zijn. Gaarne zullen wij desgewenst de door U te maken onkosten vergoeden.

Wij zouden het bijzonder op prijs stellen, indien U, zo U ons kunt helpen, dit even met gebruik van onderstaand strookje, op te zenden aan het adres: Ceintuurbaan 232 II, Amsterdam Z., aan ons zoudt willen berichten. Reeds bij voorbaat onze hartelijk dank!!

Met gevoelens van hoogachting,

A. Houfftuyn Pieper
namens het Organisatie Comité.

Ondergetekende:
de Heer
Mevrouw
Mevrouw

Adres:
Telefoonnr.:

..... verklaart zich bereid gedurende de week van 21 - 28 Augustus a.s.
..... vertegenwoordigers van het World Student Federalist Congress slaap-
gelegenheid met onthijt aan te bieden.

MINISTERIE VAN JUSTITIE

AFDELING POLITIE

BUREAU: **Kabinet**

's-GRAVENHAGE.

12 AUG. 1949

Raamweg 47

Telefoon 183980

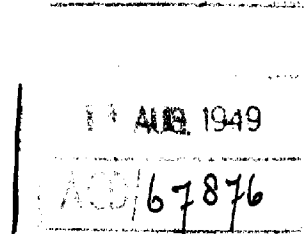
No. **A. 44/49** Geheim

Men wordt verzocht bij de aanhaling van dit schrijven.
Afdeling, Bureau, dagtekening en nummer te vermelden.

Onderwerp: **Nederl. Studentenver. voor
Wereldrechtsorde en Paul Robeson.**

Bijlage(n):

B

Hierbij heb ik de eer UHoogEdelGestrenge ter kennisgeving te doen toekomen afschriften van ingekomen ambtberichten van de Hoofddirectie van Politie te Amsterdam dd. 27 Juni 1949, Recherchedienst Vreemdelingendienst, Vr. No. 5791/1949, alsmede van diens ambtgenoot te 's-Gravenhage dd. 25 Juli 1949, No. 13183/XVI.11 en dd. 26 Juli 1949, Doss. 24A/9 betreffende de Nederlandse Studentenvereniging voor Wereldrechtsorde en Paul Robeson.

DE MINISTER VAN JUSTITIE,
Middels dese,
Het Hoofd van het Bureau Kabinet
van de Afdeling Politie,

(Mr. J.P.G. Goossen)

AAN: het Ministerie van Algemene Zaken,
Hoofd van de Centrale Veiligheidsdienst,
Javastraat 68,
's-GRAVENHAGE.

t.a.v. de heer Ref. L. POT.

AFSCHRIJFT.

HOOFDBUREAU VAN POLITIE

AMSTERDAM

Recherchedienst

Vreemdelingendienst

Groep F

Vr. No. 5791/1949.

Bijlagen 4.

AMSTERDAM-C, 27 Juni 1949.

AAN:

de Heer Procureur-Generaal

fgd. Directeur van Politie

te A M S T E R D A M.

In antwoord op Uw brief No. P.516/1949 dd. 26 April 1949 betreffende een congres dat door de Nederlandse Studenten-Vereniging voor Wereldrechtsorde eind Augustus a.s. te Amsterdam is georganiseerd en waarbij de negerzanger Paul ROBESON zou worden uitgenodigd, heb ik de eer U EdelGrootAchtbare - onder terugzending der mij toegezonden bijlagen -, als volgt te berichten.

Blijkens onlangs verschenen persberichten zou de links georiënteerde negerzanger Paul ROBESON bij zijn optreden in een van de Scandinavische landen het eerste couplet van de "Internationale" gezongen hebben in de Russische en het tweede couplet in de Engelse taal, waarop hij werd uitgefloten en de politie later de zaal moest ontruimen. Aan journalisten zou hij hebben gezegd dat hij in Rusland was geweest en dat hij zich daar vrij kon bewegen, omdat daar de ware democratie heerst, terwijl dit in Amerika in verband met de rassenhaat niet het geval is; ook zou hij die journalisten medegedeeld hebben, dat hij zijn communistische opvattingen ook door middel van zijn kunst tot uiting wilde brengen.

Ten aanzien van de Nederlandse Studenten-Vereniging voor Wereldrechtsorde en V.B. Peteris is in mijn administratie niets nadeligs bekend. Daar V.B. Peteris voorlopig wegens vacantie uitstедig is en aan het adres Blankenburgstraat 5 te 's-Gravenhage vertoeft ten huize van zijn ouders, moge ik U verzoeken een onderzoek te doen instellen door de Hoofddoelmissaris van Politie aldaar.

Van het schrijven met bijlagen van de Juridisch adviseur bij de Ambassade der Nederlanden te Londen, dd. 12 April 1949, werd mijnerzijds kennis genomen.

Visumverlening komt mij ongewenst voor; de nationaliteit van Robeson is hier niet met zekerheid bekend.

DE HOOFDCOMMISSARIS VAN POLITIE,

namens deze,

De Commissaris van Politie,

Chef Bureau Vreemdelingendienst,

(w.g.) H.R. Stoett,

Voor eensluidend afschrift,

Het Hoofd van het Bureau Kabinet

van de Afdeling Politie,

(Mr. J.P.G. Goossen)

POLITIE 's-GRAVENHAGE

No. 13183/XVI.11.

Bijlagen: 5.

1 Juli 1949.

No. 207/211 R.P.

's-GRAVENHAGE, 25 Juli 1949.

AAN

de Heer Procureur-Generaal.
Egd. Directeur van Politie
te 's-GRAVENHAGE.

O.K. -
Onder terugzending der bijlagen van Uw terzijde vermeld schrijven betreffende de negerzanger Paul ROBESON, deel ik U edelgrootachtbare medede, dat dezerzijds terzake werd gehoord Victor Bastiaan FETERIS, geboren 9 October 1928 te Batavia, van Nederlandse nationaliteit, wonende Frans van Mierisstraat 127 te Amsterdam, thans verblijf houdende ten huize van zijn ouders, Van Blankenburgstraat 5 alhier, die het volgende verklaarde:

"Ik ben penningmeester van de N.S.W. (Nederlandse Studentenvereniging voor Wereldrechtsorde). Deze vereniging is opgericht op 29 November 1947 en stelt zich ten doel bij de studenten meer aandacht en interesse te wekken voor wereldproblemen. Deze vereniging telt ongeveer 400 leden en is aangesloten bij de United Nations (Studenten Afdeling), de Europese Federalisten en de Wereldfederalisten. Van de N.S.W. kan iedere student, ongeacht zijn politieke of godsdienstige overtuiging, lid worden. Intern worden problemen van politieke en andere aard besproken, verband houdende met de doelstelling van de vereniging. Aangezien de N.S.W. een studentenvereniging is, onthoudt zij zich van iedere politieke actie. Personen van verschillende politieke richtingen worden door de N.S.W. uitgenodigd, om hun visie op de wereldproblemen weer te geven.

Zo werd door mij, in opdracht van de N.S.W., destijds de negerzanger Paul ROBESON uitgenodigd, om op een bijeenkomst in Mei 1949 te spreken en te zingen. Uiteraard wist ik, dat ROBESON door zijn optreden te Londen beroering had gewekt en ook is mij bekend, dat hij is opgetreden voor een door de communisten georganiseerd Congres te Parijs. Dit was voor mij echter aanleiding temeer om ROBESON uit te nodigen, opdat de leden van de N.S.W. met hem van gedachten zouden kunnen wisselen. Ik heb echter nimmer antwoord op mijn uitnodiging ontvangen.

Van 21 tot 28 Augustus wordt er door de Wereldfederalisten te Amsterdam een Congres gehouden. Ik meen, dat ik in mijn schrijven aan ROBESON ook terloops dit Congres heb vermeld, doch ik heb hem, aangezien dit Congres niet door de N.S.W. wordt georganiseerd, hier voor niet uitgenodigd. Ik kan U mededelen, dat de organisatoren van dit Congres, alhoewel zij ROBESON niet hebben uitgenodigd, toch gaarne met hem op dit Congres in contact hadden willen komen, doch dat zij, in verband met zijn recent optreden in het buitenland, zijn komst naar Nederland niet willen bevorderen.

Ten aanzien van V.B. FETERIS is in de politie-administratie alhier niets nadeligs bekend.

Hoewel het Congres van de N.S.W., waarvoor Paul ROBESON was uitgenodigd, reeds in Mei j.l. heeft plaats gehad en de Wereldfederalisten zijn komst naar Nederland om deel te nemen aan hun Congres van 16 tot 28 Augustus 1949 te Amsterdam, niet wensen te bevorderen, meen ik U toch op een eventueel in te dienen verzoek afwijzend te moeten adviseren.

DE HOOFDCOMMISSARIS VAN POLITIE
namens deze:

DE COMMISSARIS VAN POLITIE
CHIEF VAN AFDELING III,
(w.g.) onleesbaar,

Voor eensluidend afschrift,
Het Hoofd van het Bureau Kabinet
van de Afdeling Politie,

(Mr. J.P.G. Goossen)

AFSCHRIFT.

POLITIE
TE 's-GRAVENHAGE.

's-Gravenhage, 26 Juli 1949.

Bijlagen: 3

GEHEIM.

AAN

de Heer Procureur-Generaal
Fungerend Directeur van Politie
te 's-GRAVENHAGE.

Naar aanleiding van nevensgaand schrijven No. 13183/XVI/11 dd. 25 Juli 1949 van de Vreemdelingendienst der Politie te 's-Gravenhage, meen ik het volgende onder Uw aandacht te moeten brengen.

De doelstelling van de Wereldfederalistenbeweging is zoals omschreven in een harer brochures als volgt samengevat:

Terwijl wij alle activiteiten binnen het kader der "Verenigde Naties" (V.N.), welke internationale samenwerking bevorderen, toejuichen, willen wij toch dat het instituut der V.N. zelf, dat wel gebaseerd is op de soevereiniteit der staten, wordt vervangen door een Federaal Wereldgezag, dat bevoegd zal zijn tot uitoefening van een door een Federaal Grondwet met het ook op wereldveiligheid nauwkeurig afgebakende taak en uitgerust zal zijn met zodanige wetgevende, rechtspreekende en uitvoerende macht over het individu als nodig zal zijn om deze taak te volbrengen. Dit alles, opdat de solidariteit der volkeren zich zal kunnen verwezenlijken.

Hierbij zij opgemerkt, dat de W.F.B. verschillende stromingen in zich bergt, terwijl een niet onbelangrijk deel der leden uiterst links geïntereerd is.

De Nederlandse studentenvereniging voor Wereld rechtsorde telt haar leden onder de studenten van alle universiteiten in Nederland, behoudens die gevestigd in Groningen, Nijmegen, Tilburg en Wageningen.

De vereniging is aangesloten bij de Nederlandse studentenraad, de Europese Federalisten Beweging, de Wereld Federalisten Beweging, de "World Student Relief" en de U.F.I. (Union Federaliste Interuniversitaire).

over het → De leden van de vereniging voelen zich deels (voornml. die aan de Econ.Hogeschool in Rotterdam studeren) aangetrokken tot de Europese Federalisten Beweging, die positief Westers geïntereerd is, deels tot de Wereld Federalisten Beweging (voornml. die in Amsterdam studeren).

Volgens een betrouwbare informatie gaat het congres, dat van 21 - 28 Augustus te Amsterdam zal gehouden worden, niet uit van de Wereld Federalisten Beweging, doch van de World Student Federalists, wier congresbureau is gevestigd O.Z. Achterburgwal 185 te Amsterdam.

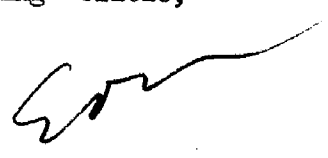
DE HOOFDCOMMISSARIS VAN POLITIE

NAMENS DEZE:

DE COMMISSARIS VAN POLITIE
CHEF AFD.III,

(w.g.) onleesbaar,

Voor eensluidend afschrift,
Het Hoofd van het Bureau Kabinet
van de Afdeling Politie,

26-7-49

(Mr. J.P.G. Goossen)

NOTA van C.

AG.

Betreft: World Stud. Federalists.

Aan BZ (Stuyt) op diens telefonisch verzoek medegedeeld,
dat het bij ons bekend was, dat de a.s. conferentie van de
World Stud. Federalists zal plaats hebben van 21-28 Augustus 49.
Bovendien verteld, dat de organisatie als volgt is opgezet "goed"
wordt gekenmerkt. (hiervoor contact opgenomen met B IV)

HC, 5.7.49

11 JUL 1949
A.C. 65096

Naam: MAAS GEESTERANUS
Voornamen: GODERT WILLEM
Geboren: 17 Februari 1934
te Delft
Wonende: Pr. Hendrikl. 19
te Bilthoven
Studie adr.: Idem
Godsdienst: Ned. Herv.
Beroep: Student
Faculteit: Juridische
Beroep Vader: Ingenieur bij N.V.
Mij. Wegenbouw te
Utrecht.

Is 18 September 1947 voor de vierde maal aan de Rijks Universiteit te Utrecht ingeschreven.

Bezit Eindex. Lyceum-H. B. S. / B behaald in 1941 aan het Baarns-Lyc.
1943 Staatsex. gym. / B.
Bezit candidaatsex. rechten.

Inlichtingendienst
HOOFDCOMMISSARIAAT
VAN POLITIE
UTRECHT

Co 28502.

GEHEIM

Volgno. OPGELEGD

UTRECHT, den 29 Januari

19 48

3 FEB. 1948

Lr A/14 Nr 87'48

Bijlagen: 1

Bericht op schrijven No.

van

Onderwerp:

ACD 28677

In aansluiting op het rapport van de I.D. Utrecht A/14 No. 71, d.d. 27-1-48, betreffende de Nederlandse Studentenvereniging voor Federale Wereldregering, doe ik U hierbij een desbetreffend afschrift toekomen van een artikel opgenomen in het studentenblad "Sol Justitiae".

De Hoofdcommissaris van politie,

R. W. Van Eijk
(R. W. Van Eijk)

*O.D. Nederlandse Studenten
vereniging voor Federale
Wereldregering*

Aan de Heer Hoofd van de
Centrale Veiligheidsdienst,
Javastraat 68,
's Gravenhage.

Overgenomen uit het orgaan van de Utrechtse Universiteit "Sol Justitiae",
24 Januari 1948.

Het Congres:

"ANARCHIE OF UNIVERSELE RECHTSORDE",
gehouden op 28, 29 en 30 November 1947 te Amsterdam.

Het schrijven van een verslag over een congres als dit is een hachelijke opgave. Men kan een zakelijk relaas geven van het gebeurde en men kan een impressie geven van de geest die er heerste. Wil men beide facetten recht doen wedervaren, dan is er maar één oplossing nl. hetv'schrijven van een lijvigeroman. Zo lang echter de "Sol" geen feuilleton publiceert behoort dit tot de onmogelijkheden en anderzijds zou ook het beoogde doel voorbijgeschoten worden.

Wanneer ik dan nadenk aan welk eind ik beginnen zal, geloof ik dat dat het einde van de laatste werksitting moet zijn, waar de voorzitter, nadat in lange en felle debatten de definitieve vorm van de (nu dus landelijke) Nederlandse Studentenvereniging voor Federale Wereldregering gevonden was, zijn vreugde kon uitspreken over het feit, dat men elkaar gevonden en begrepen had, en er iets goeds tot stand gekomen was. En waarachtig, het was geen holle fraze. Hierviel het, in deze verwrongen wereld haast merkwaardige feit, te constateren dat men begreep, dat het doel belangrijker is dan een persoonlijke opvatting en men bereid was om daarvoor offers te brengen.

En wanneer mijn gedachten verder dwalen, dan zie ik weer een korte maar meesterlijke betoog van Prof. Romein in al zijn gaafheid voor mij staan. Een nuchtere analyse, zoals van een historicus verwacht kan worden maar méér ook dan een analyse alleen: een tot rijpheid gekomen idee zoals dat ook in een kunstenaar aanwezig moet zijn voor hij tot het scheppen ~~tot~~^{van} een nieuw werk overgaat. Enerzijds een zeer nuchtere en wetenschappelijke opsomming van de historisch bekende oorlogsoorzaken van economische tot biologische toe, dan een zeer origineel plan en tenslotte anderzijds een hartstochtelijk beroep op de goede wil en het gezonde verstand om geen enkele mogelijkheid ongebruikt te laten.

Soortgelijke dingen werden gezegd door de Argentijnse astronoom Prof. Cernuschi die speciaal de samenwerking der wetenschappelijke onderzoekers bepleit, een probleem waarover in dit blad reeds eerder geschreven werd.

Met de rede van de Heer J. C. Broekhuizen kwam het congres op het terrein van de actuele politiek en in het daarop volgende debat werd sterk de nadruk gelegd op de gevaren verbonden aan een Europees Federalisme zonder meer. Immers, met staat op het standpunt dat blokvorming ongewenst is, en dat een vrede, gebaseerd op machtsevenwichten geen duurzame is. Zal een West-Europese federatie werkelijk iets anders dan een blok kunnen zijn? Vele sprekers betwijfelden dit en spraken zich uit voor een Wereldfederatie. Anderzijds bleek duidelijk, dat men het somtijds gehanteerde slagwoord "One World or None" allermintst mag interpreteren als het propageren van een Wereld-eenheidsstaat. Men was het er grondig over eens, dat deze interpretatie niet strookt met de federalistische idee en een kapitale fout zou betekenen. Tenslotte viel hier te constateren dat men de federalisten geenszins een gebrek aan realiteitszin mag verwijten.

Wingcommander Millington deed, na een persoonlijk woord, waarbij hij enkele van zijn oorlogservaringen memoreerde, interessante mededelingen over de stand van zaken in Engeland. Hij vertelde dat een respectabel aantal parlamentsleden met de federalistische idee sympathiseert, maar sprak zich beslist uit tegen het plan Churchill.

Rest mij nog te vermelden, dat het congres geopend werd door Mr. A. de Roos, wethouder van Onderwijs van Amsterdam, in de aula van de Universiteit, terwijl een aantal hoogleraren aan debatten welke geleid werden door de rector-magnificus Prof. Heringa en de voorzitter van de Beweging voor Federale Wereldregering Ir. Witte Hoogendijk, deelnam.

Wanneer ik tenslotte mijn indrukken in één woord wil samenvatten, moet dat het woord "vertrouwen" zijn. Waarlijk, wanneer er in onze wereld nog mensen rondlopen als hier bijeen waren, mensen, die een nuchtere kijk op

de zaken paren aan de vaste wil om géén mogelijkheid ongebruikt te laten, is er geen reden om de moed te laten zakken en te vervallen in een onvruchtbaar cynisme. In tegendeel, hun streven verdient ons aller sympathie én méér dan dat, Onze daadwerkelijke steun. Laten wij onze verantwoordelijkheid in deze niet miskennen.

J.W.M.

Allichtingendienst
HOOFDCOMMISSARIAAT
VAN POLITIE
UTRECHT

GEHEIM.

VERZEGELD

UTRECHT, den 27 Januari

Lr. A/14 Nr. 71'48

Bijlagen: 1

Bericht op schrijven No.

van

Onderwerp: Ned. Stud. ver. v. Federale Wereldregering.

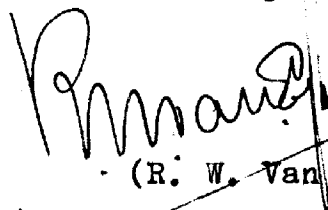
V. 1948
31. JAN. 1948
128502

Hierbij doe ik U toekomen afschrift van een artikel voorkomende in het Alg. Ned. Studentenblad "Forum Academiae", van 9-1-48, over de Ned. Studentenvereniging voor federale wereldregering.

De ondertekenaar G.W. Maas Geesteranus, is identiek te achten aan: GODERUS WILLEM MAAS GEESTERANUS geb. te Delft 17-2-1924, jur. stud., won. te Biltoven, Pr. Hendriklaan 19. (Zie foto).

Zijn naam en de door hem vertegenwoordigde organisatie werd dezerzijds genoemd in rapport C/15-No. 1153'47, d.d. 24-12-47 over de Ned. Bew. tot Bevordering van de Int. Vrede en Intern. Veiligheid.

De Hoofdcommissaris van politie,

(R. W. Van Eijk).

de Heer Hoofd van de
Centrale Veiligheidsdienst,
Javastraat 68,
's Gravenhage.

DE NEDERLANDSE STUDENTENVERENIGING VOOR FEDERALE WERELDREGERING.

"there is a tide in the affairs of men,
Which, taken at the flood, leads on to fortune;
Omitted, all the voyage of their life
Is ~~but~~ bound in shallows and in miseries.
On such a full sea are we now afloat,
And we must take the current when it serves,
Or lose our ventures".

(Julius Caesar" van Shakespeare).

Er is ~~na~~ in Nederland een nieuwe Studentenvereniging opgericht. In het Forum van 5 December j.l., heeft U er al iets over kunnen lezen. Studenten uit Amsterdam, Delft, Groningen, Leiden, Nijmegen en Utrecht zijn eind November in congres bijeen gekomen in de hoofdstad van ons land. En de Studentenvereniging voor Federale Wereldregering werd geboren; voortgekomen uit een waarachtige veront- rusting over het internationaal gebeuren; gevormd door de over- tuiging dat de student zich heeft te bekninnen op zijn eigen hou- ding ten opzichte van een mogelijke wereldorde in de plaats van de huidige chaos.

Naar aanleiding van de oprichting van deze vereniging zijn er verschillende vragen gerezen, zowel in studentenkringen als ook daar buiten. Hetzij ons vergund hier op deze vragen nader in te gaan aan de hand van een kort verslag van bovengenoemd congres.

Drie avonden achtereen hielden bekwame sprekers als prof. Romein, de Rght. Hon. Millington (M.P.), de Heer van Broekhuizen en prof. Czernusci (Unesco) interessante lezingen, welke de deelnemende studenten in staat stelden om een indruk te krijgen van de veel- omvattendheid van het onderwerp, maar vooral ook van de dringende noodzaak voor alle volken om zich in één wereldorde op federale grondslag te organiseren.

Prof. Romein opende de rij, na een hartelijk welkomstwoord van wethouder De Roos, met een historische uiteenzetting van het ont- staan en de groei van de "federatie"-gedachte: hoe door alle eeuwen heen zich federaties gevormd hebben, haast altijd onder in- vloed van vrees. Zij waren daardoor meestal defensief bedoeld en vaak slechts voor bepaalde tijd door steden of landstrekken aange- gaan. Sommige handhavde zich en groeiden uit tot eenheidsstaten, vele werden opgelost in de omliggende nog jonge statenformaties. Het gelukkige experiment in de 13 Amerikaanse kolonien van de Kroon van Engeland eind 18e eeuw gaf nieuwe kracht aan de federatieve gedachte; de gehele 19e eeuw door oefende zij een sterke invloed uit op nieuwe constituties, welke in onze tijd nog is toegenomen. Het culminereren in een wereldfederatie achtte spr. dus het eind- punt van een eeuwenlange ontwikkeling, hoewel hij wat sceptisch stond tegenover een onmiddellijke verwezenlijking ervan.

Mr. Millington ging hier direct met vier uur op in, wees nog eens op het kleiner worden van onze wereld door de vervolmaking der communicatie-middelen en op de daaruit voortvloeiende grotere onderlinge afhankelijkheid der naties. Een oorlog, hoe klein ook be- gonnen betreft direct het gehele mensdom in het conflict; de ongecontroleerde krachten der techniek bedreigen het met de onder- gang. Een wereldorde is primaire noodzaak. Ter verwezenlijking ervan bestaan verschillende plannen. Heel bekend is het z.g.n. plan - Osborne, waarmee zich ongeveer 45 Engelse parlamentsleden (onder wie spr. zelf) solidair verklaard hebben. Volgens dit plan moeten er in 1949 over de hele wereld vrijwillige verkiezingen worden gehouden, waar bij per miljoen inwoners één afgevaardigde wordt gekozen voor een in 1950 bijeen te komen constituerende vergadering. Een ontwerp-wereldgrondwet zou door deze constituenten aan de di-

kundige reorganisatie van de wereld valt zeker onder het algemene begrip: "politiek". Dit begrip, onverbreekelijk verbonden met "democratie" is zo veelzijdig, dat de verschillende uitingsvormen van politiek meestal dooreen ghaspeld worden. Zo is het woord in ongenade gevallen omdat het vereenzelvigd wordt met die vorm van politiek die als dekmantel voor vele misbruiken heeft gediend: de partijpolitiek. Dit is een reden voor de Nederlandse studentenwereld geworden om politiek uit het studentenleven te bannen. Hiermee bedoelde men echter de partijpolitiek; wordt wetenschappelijke politiek niet bestudeerd door studenten in de rechten en in de economie en is er niet onlangs te Amsterdam een speciale faculteit voor haar ingesteld? Hoe aanvechtbaar het vooroordeel ook is, zelfs als we het volkomen konden beamen, dan nog moeten we toegeven, dat deze beweging voor wereldfederatie, die aanhangers in alle politieke partijen heeft, hierboven staat!

In het voorgaande hebben wij getracht uw interesse te wekken voor enkele belangwekkende facetten van het federalisme. Daar dit moest gebeuren binnen het beperkte raam van dit artikel, bleven wij uiteraard onvolledig. We hopen, dat uw reacties op onze uiteenzettingen ons de gelegenheid zullen geven om nog op verschillende punten terug te komen.

KNV

G. W. Maas Geesteranus (Utrecht)
H. O. Fraser (Leiden).

SAMEN STERK

**Uitgegeven onder auspiciën van de
Nederlandse Studentenvereniging voor Wereldrechtsorde**

WAT IS DE N.S.W.?

Deze brochure werd U aangeboden door de Nederlandse Studentenvereniging voor Wereldrechtsorde; zij werd uitgegeven in samenwerking met het Mutual Security Agency en in een oplage van 70.000 stuks verspreid in en buiten de universitaire wereld.

Genoemde vereniging is een studentenvereniging welke zich ten doel stelt belangstelling te wekken voor de problemen van internationale verhoudingen en de student te doordringen van het belang van een boven-nationale rechtsorde.

Zij propageert te dien einde het federalisme; tot haar leden behoren studenten die zich interesseren voor de Benelux, de Europese integratie, de Atlantische samenwerking, de Verenigde Naties en het Wereldfederalisme.

De vereniging heeft afdelingen in de volgende universiteitssteden: Amsterdam (G.U., V.U.), Delft, Leiden, Nijmegen, Rotterdam, Utrecht en Wageningen.

Maandelijks ontvangen leden, donateurs en abonnees het verenigingsorgaan „Orbis Terrarum”. (Administratieadres: Nieuwe Binnenweg 156b Rotterdam).

Ab-actiaat Hoofdbestuur: Rapenburg 81 Leiden (Giro 548052).

In de Raad van Bijstand hebben zitting:

Prof. Mr F. M. BARON VAN ASBECK, Leiden
Prof. Mr A. L. DE BLOCK, Tilburg
Prof. Dr C. D. J. BRANDT, Utrecht
Prof. Dr H. BRUGMANS, Brugge
Prof. Dr J. M. BURGERS, Delft
Prof. Dr J. H. C. CREYCHTON S. J., Amsterdam
Prof. Mr F. J. F. M. DUYNSTEE, Nijmegen
Mr N. J. C. M. KAPPEYNE VAN DE COPPELLO, Amsterdam
Prof. S. KORTEWEG, Groningen
Prof. Mr R. Kranenburg, Leiden
Prof. Dr P. B. Kreukniet, Leiden
Mr J. LINTHORST HOMAN, Groningen
Prof. Dr G. H. J. VAN DER MOLEN, Amsterdam
Prof. Dr J. M. ROMEIN, Amsterdam
Prof. Mr J. V. RIJPPERDA WIERDSMA, Leiden
Prof. Mr L. A. G. SCHLICHTING, Nijmegen
Prof. Mr A. J. P. TAMMES, Amsterdam
Prof. H. J. C. TENDELOO, Wageningen
Prof. Dr TH. L. M. THURLINGS, Wageningen
Prof. Dr J. TINBERGEN, Rotterdam
Z. Exc. Mr. J. IN 'T VELD, 's-Gravenhage
Prof. Mr C. W. DE VRIES, Rotterdam

De Vereniging is aangesloten bij de:

International Student Movement for the United Nations,
Nederlandse Raad der Europese Beweging,
Union Fédéraliste Inter-Universitaire,
World Movement for World Federal Government,
World Student Federalists.

De financiële middelen van de vereniging bestaan uit contributies, donaties en bijdragen. De leden verrichten het werk ten behoeve van de vereniging belangeloos.

INHOUD:

Wat is de N.S.W.?	3
Inleiding	I
Benelux	II
Westerse Unie	III
Europees Herstelprogramma	IV
Marshall plan	
OEES	
ECA	
MSA	
EBU	
Federalisme	V
Raad van Europa	
Het Plan Schuman	VI
Noord-Atlantische Verdrags Organisatie	VII
Europees leger	
Het Plan Plevin	
Economic Commission for Europe	VIII
Afkortingen	IX
Literatuuropgave	X

I. INLEIDING

De aanblik, die het bevrijde Europa in de jaren 1945, 1946 en 1947 toonde was verre van rooskleurig. Het bevond zich in een toestand waarin, vooral in economisch opzicht, het evenwicht volkomen was verbroken. Weliswaar waren de Europese landen welgemoed aan hun wederopbouw getogen, doch al spoedig bleek, dat vele verwachtingen te hoog waren gespannen. De slagen, die het oude Europa gedurende de laatste wereldoorlog moest incasseren, hadden zulke grote wonden achtergelaten, dat de landen afzonderlijk niet in staat bleken zich hiervan te herstellen.

Had men in de eerste jaren na de oorlog allereerst te maken met economische en sociale problemen, later werd de internationale toestand dermate gespannen, dat men ook aan politieke vraagstukken recht moest laten wedervaren. Men zag in, dat er slechts door samenwerking op internationaal gebied een mogelijkheid zou worden geschapen om de vele economische, sociale en politieke problemen op te lossen.

Gedurende de oorlog waren reeds besprekingen in deze richting gevoerd. Doch de eerste spectaculaire stap werd gezet in April 1948. Zij beoogde een samenwerking om op internationaal niveau het *algemeen* belang van een groep van volkeren te dienen. Wil een dergelijke samenwerking tot resultaat komen, dan zal men maatregelen moeten nemen voor het gehele gebied, waarbinnen die groep van volkeren leeft. Dat gebied kan omvatten de Benelux, West-Europa, Europa, Atlantische wereld, enz.

Vele pogingen werden ondernomen om tot een dergelijke vorm van internationale samenwerking te komen. De vele organisaties, commissies, conferenties en lettercombinaties op dit gebied zijn weliswaar bij de ingewijden bekend, maar vinden bij het zich niet dagelijks met deze materie bezighoudende publiek hetzij onbekendheid, hetzij vage of foutieve oriëntatie.

En stichten de vele afkortingen niet veel misverstand?

Om dit nu te verhelpen werd dit werkje samengesteld. Het heeft ten doel:

- a. de lezer de ontwikkeling te doen zien van de internationale samenwerking;
- b. een leidraad te zijn bij het bestuderen van de vele internationale organisaties, die zich alle beijveren voor een of andere vorm van internationale samenwerking.

Deze uitgave pretendeert geenszins volledigheid en vermeldt voorlopig slechts de belangrijkste organisaties binnen het Atlantische gebied. Het ligt in de bedoeling, wanneer het zijn weg bij het Nederlandse publiek zal vinden, dit werkje op regelde tijden (vermoedelijk twee maal per jaar) aan te vullen, waarbij eventueel zal worden overgegaan tot opname van

organisaties en andere vormen van samenwerking, die hier nog moesten worden verwaarloosd in verband met de beperkte opzet.

Tegelijk met het verschijnen van deze uitgave wordt door Drukkerij Meijer te Wormerveer een klembandje uitgegeven; voor nadere bijzonderheden hierover (eveneens aangaande toekomstige aanvullingen) verwijzen wij U naar de Nadere Mededelingen.

's-Gravenhage, April 1952.

M. A. WIEGAND BRUSS

NADERE MEDEDELINGEN

Klembandje

In de Inleiding wordt vermeld, dat Drukkerij Meijer te Wormerveer een klembandje uitgeeft, waarin de diverse gedrukte artikelen van „Samen Sterk” verzameld kunnen worden. Een ieder, die er prijs op stelt kan tegen de prijs van f 0.85 over zo een bandje beschikken; onderstaand formulier dient dan, op duidelijke wijze ingevuld, in een gefrankeerde enveloppe opgestuurd te worden aan

Drukkerij Meijer - Wormerveer

Na storting van het verschuldigde bedrag ad f 0.85 op postgirorekening no 148655 van genoemde Drukkerij zal het bandje U toegestuurd worden.

Toekomstige aanvullingen

Tevens verzoeken wij, om der wille van de continuïteit en een goede administratie, een ieder, die belangstelling mocht hebben voor toekomstige aanvullingen, de betrokken rubriek in onderstaand formulier duidelijk in te vullen en in een gefrankeerde enveloppe op te sturen aan Drukkerij Meijer te Wormerveer.

BESTELFORMULIER

Ondergetekende:
verzoekt toezending van

a. een klembandje à f 0.85*

b. toekomstige aanvullingen etc.*

(* s.v.p. doorhalen wat niet verlangd wordt)

Het verschuldigde bedrag ad f 0.85 werd heden overgemaakt op postgirorekening no 148655 van Drukkerij Meijer te Wormerveer.

naam:

straat:

woonplaats:

II. BENELUX

Reeds gedurende de Tweede Wereldoorlog, nl. in 1943, werkten vertegenwoordigers van België, Nederland en Luxemburg aan plannen voor een nauwere samenwerking en zo zien we in die tijd een monetaire overeenkomst tot stand komen

De aanvankelijke opzet van de resp. regeringen van de drie landen was zo spoedig mogelijk tot een economische unie te geraken, d.w.z. de nationale economieën samen te voegen.

De eerste stap op deze weg tot de economische unie was het sluiten van de zgn. douane-overeenkomst tussen de drie landen, waartoe men reeds in September 1944 had besloten doch welke men eerst met ingang van 1 Januari 1948 in werking kon laten treden. Deze overeenkomst hield onder meer in een gemeenschappelijk tarief van invoerrechten, vrijstelling van invoerrechten voor goederen uit de drie deelnemende landen (aanvankelijk nog niet alle goederen), terwijl voor goederen, uit andere landen afkomstig, een gemeenschappelijk tarief werd vastgesteld.

Het orgaan dat al deze kwesties zou behandelen werd genoemd de Administratieve Raad voor de Douaneregelingen. Deze Raad stelde weer drie commissies in nl.:

Commissie voor het Tarief;

Commissie voor de Douaneformaliteiten;

Commissie voor de Accijnzen en Omzetbelasting.

De volledige verwezenlijking van de Benelux heeft men tot op heden nog niet kunnen bereiken. De moeilijkheden bleken te groot. Het is duidelijk dat zo'n economische unie maar niet op één dag kan worden gevestigd. Kijken we alleen maar even naar de grote verschillen op het terrein van de fiscale politiek, de economische politiek, de sociale politiek, prijsniveau's en lonen, dan begrijpt men al spoedig, dat een langdurig overleg en een goed voorbereide aanpassingsperiode noodzakelijk zullen zijn alvorens men tot de volledige economische unie kan overgaan.

De grootste moeilijkheden lagen wel op het gebied van de economische politiek en in de agrarische sector. Kenden België en Luxemburg sedert 1945 een vrij geringe beperkende economische politiek, in Nederland bestond een zeer gecompliceerd stelsel van beperkende maatregelen, zoals distributie, prijsbeheersing en maatregelen op het gebied van de buitenlandse handel.

In België wilde men de handelstransacties veel vrijer maken, maar in Nederland hield men nog steeds aan het dirigisme vast. Bovendien kon Nederland het tekort op de betalingsbalans slechts in hoofdzaak verminderen door de export van goederen uit de agrarische sector. Dit nu zijn juist precies die goederen, voor de concurrentie waarvan de Belgen het meest bevreesd zijn, daar onze landbouwproducten veel scherper kunnen concurreren dan de Belgische waardoor bijgevolg de Belgische landbouw grote klappen zou krijgen. Het is dus van Belgisch oogpunt uit zeer begrijpelijk dat men ten aanzien van de agrarische sector extra maatregelen wenst.

Aan de andere zijde staat weer het feit dat ongeveer één kwart van de totale Belgische buitenlandse handel op Nederland is gericht en het dus voor België van groot belang is dat Nederland in staat zal blijven dat kwart op te nemen. M.a.w. als de Belgen onze agrarische invoer op grote schaal besnoeien lopen zij de kans dat Nederlands aandeel van één kwart in de Belgische buitenlandse handel wel eens veel minder kon worden. Zo bestaan er vele moeilijkheden die eerst na rijp beraad kunnen worden opgeheven.

De zwakke positie van de Nederlandse betalingsbalans is aanleiding geweest om het tijdstip van de volledige Economische Unie uit te stellen.

Door het verloop van de Tweede Wereldoorlog hadden een aantal grote veranderingen plaats die nog grotere verschillen tussen ons land en de twee andere partners veroorzaakten: langere oorlogsduur en langere bezetting; grotere plundering; grotere verwoestingen; veranderde verhouding met Indonesië en omvorming van het productieapparaat.

Daarbij kwam nog een ernstige factor toen de prijzen van de grondstoffen zo sterk stegen (Korea-effect). De import-prijzen stegen met grote sprongen terwijl de export slechts een geringe prijsstijging te zien gaf. Nederland zat toen wel in een zeer ongunstige positie: de dure grondstoffen, die het hard nodig had, moest het invoeren en de goederen, die het ten verkoop aanbood, waren niet zo zeer in prijs gestegen.

Met deze feiten voor ogen zal het genoegzaam duidelijk zijn dat het enige tijd moest duren alvorens men tot een volledige Economische Unie durfde over te gaan.

In Maart 1949 is er een Ministerieel Comité ingesteld dat sinds dat tijdstip geregeld bijeenkomt ter bespreking van de verschillende stappen om tot verwezenlijking van de Unie te komen. Zo werd in Juni 1949 over de zgn. *Voorunie* gesproken. Deze Voorunie was een overeenkomst, houdende bepalingen voor die goederen welke men in het volkomen vrije handelsverkeer wilde toelaten. De Voorunie werd 1 October 1949 van kracht, waarbij een aantal artikelen werd vrijgegeven, terwijl voor andere artikelen de contingenten aanzienlijk werden verlaagd.

De Conferentie van Ostende, in Juli 1950 gehouden, kon nog geen oplossing geven voor de grootste problemen. De landbouw was nog steeds het struikelblok.

Het Landbouw-protocol van Mei 1947 voorziet in de Belgische moeilijkheden door dit land het recht te geven zonder voorafgaande besprekingen beperkende maatregelen op de Nederlandse invoer te heffen.

In het nieuwe Landbouw-protocol van Luxemburg van October 1950 werd bepaald, dat de landen voortaan gezamenlijk de minimumprijzen zouden vaststellen. Tevens werd een lijst van producten opgesteld die vrij in- en uitgevoerd zouden kunnen worden.

We hebben uit het bovenstaande wel gezien, dat zo'n Economische Unie niet één, twee, drie uit de grond kan worden gestampt. Vele organen en commissies houden zich met de bestudering van de problemen bezig die zich voor zullen doen wanneer wij eens tot zo'n unie zouden komen. Behalve het geregelde contact op ministerieel niveau en de reeds eerder genoemde Administratieve Raad voor de douaneregelingen kennen we ook nog de Raad voor de Handelsaccorden en de Raad van de Economische Unie. Deze drie raden ressorteren onder de Hogere Raad voor de Economische

Unie, die onder voorzitterschap van de secretarissen-generaal van Economische Zaken staat.

Niet alleen op economisch gebied, ook op sociaal en politiek terrein trachten de drie landen zoveel mogelijk één lijn te trekken. We denken bijv. aan de pogingen om tot uniforme sociale regelingen te komen.

Op politiek gebied zien we dikwijls dat de Benelux-partners elkaar vertegenwoordigen in allerlei commissies en lichamen (bijv. in commissies van de Verenigde Naties). Ook horen we vaak eenzelfde geluid bij behandeling van internationale problemen, bijv. t.a.v. het Europese leger.

Zij, die de gebeurtenissen in Europa de laatste jaren goed hebben gevolgd, kunnen de ontwikkelingslijn gemakkelijk onderkennen. Zo kunnen we dan ook herhaaldelijk zien, dat België, Nederland en Luxemburg eenzelfde standpunt innemen en dikwijls optreden, zij het *niet* officieel, als BENELUX.

III. WESTERSE UNIE

WESTERN UNION

Op 17 Maart 1948 tekenden de vertegenwoordigers van Groot-Brittannië, Frankrijk en Benelux een verdrag houdende bepalingen ten aanzien van een samenwerking op politiek, militair en economisch gebied. Bij dit verdrag kwam het militaire aspect wel sterk naar voren, zoals wij hieronder zullen zien

Militaire Organen¹

Deze vallen uiteen in twee groepen:

1. Die welke zijn belast met de hoogste leiding:

- a. Defensie-Comité (A), bestaande uit Ministers van Defensie, die verantwoordelijk zijn voor de verdediging van de bij het verdrag aangesloten landen.
- b. Comité van Chefs van Staven (E), waarin zitting hebben de Chefs van Staven.
- c. Militair Comité (G), waarin zitting hebben vertegenwoordigers van de nationale Chefs van Staven. Dit orgaan is permanent te Londen bijeen.
- d. Secretariaat-Generaal van de Militaire Organisatie (I).
- e. Militaire Voorzieningsraad (F). Vertegenwoordiging op hoog ambtelijk niveau. Deze Raad doet het voorbereidende werk voor het defensiecomité (studies, aanbevelingen, plannen). Hij komt periodiek bijeen.
- f. Uitvoerend Voorzieningscomité (H). Dit staat op gelijk niveau met het Militaire Comité en is permanent bijeen.
- g. Secretariaat van het Voorzieningscomité (J).

2. Orgaan, dat is belast met de bevelvoering:

- a. Comité van Opperbevelhebbers (K). Bereidt de plannen tot verdediging van West-Europa voor in geval van een eventueel conflict. Instructies ontvangt het van het Comité van Chefs van Staven. Voorzitter van het Comité van Opperbevelhebbers is veldmaarschalk Montgomery. In Fontainebleau (Frankrijk) is het hoofdkwartier gevestigd, dat ook een afdeling te Londen heeft, teneinde een goede samenwerking te verzekeren met de daar gevestigde organen.

Overige Organen

1. De Consultatieve Raad

Deze bestaat uit vijf Ministers van Buitenlandse Zaken. De Raad komt periodiek bijeen in één van de vijf hoofdsteden, ten minste eenmaal per drie maanden. Hij is de drager van het hoogste gezag in de Westerse Unie en heeft de algemene leiding. Indien zulks wenselijk mocht zijn vergadert hij in gecombineerde zitting met het Defensie-Comité en het Comité van Ministers van Financiën.

¹ Dit was de aanvankelijke opzet, maar sedert de N.A.T.O. (zie Hst. VII) zijn de werkzaamheden van de militaire organen, hoewel ze formeel nog bestaan, overgegaan op corresponderende lichamen binnen N.A.T.O.-verband.

2. *Permanente Commissie (C)*

Deze bestaat uit de hoofden van de Diplomatieke Missies te Londen, alsmede een vertegenwoordiger met „ambtelijke rang” van Groot-Brittannië.

Zij heeft tot taak:

- a. Politiek gebied: Permanent orgaan voor politieke consultatie van de vijf landen.
- b. Economisch, sociaal en cultureel gebied: Leidt de werkzaamheden van alle sub-commissies (zie schema Verdrag van Brussel).
- c. Militair gebied: De Permanente Commissie wordt geregeld op de hoogte gehouden van alle werkzaamheden van het Militaire Comité, de Voorzieningsraad, het Comité van Chefs van Staven en het Defensie-Comité. Als zulks noodzakelijk mocht zijn, kan de Permanente Commissie de werkzaamheden van de militaire organen coördineren en politieke leiding geven. Alle militaire organen rapporteren door middel van de Permanente Commissie aan de Consultatieve Raad. De Consultatieve Raad, de Permanente Commissie en de niet-militaire organen worden bijgestaan door een Secretariaat-Generaal, dat is samengesteld uit ambtenaren met een internationale status. Het wordt geleid door de Nederlander mr E. Star Busmann.

3. *Diverse Commissies*

Hiervoor wordt naar het bijgevoegde schema verwezen (Verdrag van Brussel).

Het doel van het verdrag, zoals uit de preambule blijkt, is de democratische beginselen en de constitutionele tradities, welke het gemeenschappelijke erfdeel is van de verdragsluitende partijen, te versterken en te handhaven en in deze geest de economische, sociale en culturele banden nauwer aan te halen, om door nauwe samenwerking een hechte grondslag te leggen voor de wederopbouw van Europa. Wanneer we nu deze samenwerking eens nader analyseren, dan komen we tot de volgende conclusie:

1. *Op economisch gebied*

Aangezien het verdrag voorschrijft, dat samenwerking er niet toe mag leiden, dat op het terrein van de activiteit van andere economische organisaties, waarin de leden-landen zijn vertegenwoordigd, dubbel werk wordt verricht, is het begrijpelijk, dat in het kader van de Westerse Unie op economisch gebied weinig is gebeurd, daar immers in April 1948 de OEES werd opgericht. Een afzonderlijke organisatie naast de OEES had dus niet veel zin. Wel kwamen de Ministers van Financiën van de Westerse Unie geregeld bij elkaar om de financiële gevolgen van de militaire samenwerking te bespreken. In April 1948 werd dan ook het Comité van Ministers van Financiën opgericht en in October d.a.v. een financieel-economische commissie (L), die fungeert als werkgroep voor het Ministers-Comité.

2. *Op sociaal gebied*

Tot drie soorten van activiteit op dit terrein verklaarden de partijen zich bereid:

- a. Algemene sociale samenwerking.

b. Overleg aangaande toepassingsmogelijkheden van besluiten van internationaal gespecialiseerde organisaties.

c. Het sluiten van overeenkomsten t.a.v. sociale zekerheid.

Resultaten werden t.a.v. deze punten bereikt, waarvan hier o.a. genoemd mogen worden: multilaterale verdragen t.a.v. grensarbeid, werkstudenten en gezondheidszorg op lucht- en zeeverbindingen; aanvullende verdragen t.a.v. sociale en medische bijstand; instelling van zgn. „liaison-secties”, welke werden opgericht in de departementen van elk land, die voor het dagelijkse contact zorgen; aanbevelingen t.a.v. oorlogspensioenen.

3. Op cultureel gebied

De landen streven er gezamenlijk naar, hun bevolkingen meer bekend te doen geraken met de beginselen die ten grondslag liggen aan hun gemeenschappelijke beschaving. Door middel van onderlinge overeenkomsten wordt getracht de culturele uitwisselingen te bevorderen. Zo werd overeenstemming bereikt over vrije uitwisseling van boeken, tijdschriften, films. Er werden cursussen georganiseerd voor leraren en voor ambtenaren. Ook het jeugdwerk heeft de volle aandacht.

4. Op militair gebied

Hier werd het meeste werk verzet waaraan de politieke spanningen niet vreemd zijn geweest. Onder het inzicht dat, om een eventuele aanval met succes te kunnen afslaan, een hoge graad van samenwerking reeds in vredes-tijd noodzakelijk is. Gingen er voorheen bij een gewapend conflict vele kostbare maanden verloren met het opzetten van een samenwerkende organisatie, thans is de opzet zo, dat er reeds een zekere mate van integratie zal bestaan (unificatie in opleiding, standaardisering van bewapening, gezamenlijke militaire oefeningen).

De preambule van het verdrag laat de mogelijkheid open ook andere landen in het werk van de vijf mogendheden te betrekken. Zo werden met de Amerikaanse en Canadese regeringen besprekingen gevoerd over een samengaan met de Westerse Unie. In October 1948 bereikte de Consultatieve Raad overeenstemming t.a.v. een defensief verdrag voor het gebied van de Noord-Atlantische Oceaan. Door hun goede samenwerking hebben de vijf landen een belangrijk aandeel gehad in de oprichting van het Noord-Atlantische Verdrag (4 April 1949). Daarna vroegen zij de Verenigde Staten om militaire hulpverlening, hetgeen heeft geleid tot het zgn. Military Defense Assistance Program, dat evenals het EHP op basis van bilaterale verdragen is opgezet. Vooral toen de oorlog in Korea uitbrak heeft Amerika veel geld uitgetrokken voor het MDAP. Dit is een op zichzelf staande maatregel en moet niet worden gezien als een voortvloeiende uit het Noord-Atlantische Verdrag.

5. Op politiek gebied

Behalve het hierboven reeds genoemde geregelde overleg t.a.v. politieke problemen heeft de Westerse Unie ook t.a.v. de Europese integratie een zeer belangrijke daad verricht. Tijdens de zitting van de Consultatieve Raad in Den Haag in Juli 1948 heeft de toenmalige Franse Minister van Buitenlandse Zaken, Bidault, een voorstel gedaan om te komen tot een Europees Parlement. Dit voorstel is, evenals het werk van de Raad in deze richting,

van grote invloed geweest op de totstandkoming van de Raad van Europa (zie Hst. V).

Uit het bovenstaande blijkt wel duidelijk van welk belang het verdrag van Brussel is geweest en welk een grote invloed de Westerse Unie reeds heeft gehad in de verwezenlijking van een hechte Europese samenwerking. Thans liggen de activiteiten in hoofdzaak op sociaal en cultureel gebied, daar, door het intensieve contact dat tussen de regeringen in NATO-verband bestaat, reeds vele politieke problemen op dit „NATO-niveau” worden behandeld.

IV. EUROPEES HERSTELPROGRAMMA (E.H.P.)

EUROPEAN RECOVERY PROGRAM (ERP)

Voorgeschiedenis: Op 5 Juni 1947 hield George Marshall, destijds Minister van Buitenlandse Zaken van de Ver. Staten, een rede aan de Harvard Universiteit waarin hij bekend maakte dat de Amerikaanse regering bereid was het herstel van Europa te steunen en te bespoedigen door middel van leningen en schenkingen

Deze hulp zou echter niet meer aan de landen afzonderlijk worden verstrekt doch op basis van een collectief plan, waartoe de Europese landen een gemeenschappelijk programma moesten opstellen. Het initiatief moest echter van Europa zelf komen. Dit werd genomen door de Ministers van Buitenlandse Zaken van Frankrijk en Groot-Brittannië. Toen besprekingen met Molotov (Rusland) mislukten (deze verwierp nl. de gedachte van een EHP, daar volgens hem de soevereiniteit van de deelnemende landen in het gedrang zou komen) werden op 3 Juli 1947 uitnodigingen verzonden aan de Europese landen die leidden tot de Parijse Conferentie, welke op 12 Juli 1947 een aanvang nam en waaraan zestien Europese landen deelnamen, t.w.: Frankrijk, Groot-Brittannië, Italië, Ierland, België, Nederland, Luxemburg, Noorwegen, Denemarken, Zweden, Oostenrijk, Zwitserland, Portugal, Griekenland, Turkije en IJsland.¹

Deze conferentie stelde een „Committee for European Economic Co-operation” alsmede een aantal technische commissies in ter bestudering van het plan van Marshall. Reeds op 22 September bracht het CEEC rapport uit en raamde het dollartekort van de deelnemende landen op 22,5 milliard dollar. Aan het einde van de tweede conferentie van de „Marshall-landen” (16 April 1948) werd de Conventie voor Europese Economische Samenwerking getekend. Deze conventie voorzag in de oprichting van een te Parijs te vestigen organisatie en is wat tijdsduur en doelstelling betreft ruimer van opzet dan de Amerikaanse hulpverlening.

Bij de uitvoering van het EHP kunnen we drieërlei organisaties onderscheiden:

De Amerikaanse Organisatie

Bij de „Foreign Assistance Act”² is voor de uitvoering van het EHP een nieuw departement opgericht, de „Economic Co-operation Administration” (ECA) gevestigd te Washington, waarvan Paul G. Hoffman tot hoofd met de rang van minister werd benoemd. Later werd deze functie waargenomen door William Foster, die weer werd opgevolgd door Richard Bissell.

De taak van de ECA was het totaal bedrag, door het Amerikaanse Congres voor het EHP beschikbaar gesteld, over de deelnemende landen te ver-

¹ West-Duitsland wordt bij deze organisatie vertegenwoordigd door de bevelhebbers van de bezettingszones, terwijl later ook Triëst in de Marshall-hulp werd opgenomen. Sedert 31 October 1949 neemt een Duitse delegatie aan het werk deel.

² De „Foreign Assistance Act of 1948” is de Amerikaanse wet waarbij o.m. de steun aan Europa wordt geregeld. De „Foreign Aid Appropriation Act 1949” is de aanvulling op de FAA waarbij de bedragen van de hulp worden vastgesteld.

delen en de verhouding tussen schenkingen en leningen te bepalen, terwijl ze tevens besliste welke goederen geschonken en welke voor de verleende crediten konden worden gekocht. Voorts moest ze erop toezien dat de toegepaste gelden zo doelmatig mogelijk werden aangewend.

Ingevolge de FAA zorgde de „U.S. Special Representative in Europe”, die de rang van gevolmachtigd ambassadeur had, voor het contact tussen de ECA en de OEES. Voorts was hij belast met het coördineren van de arbeid van de „Special ECA Missions Abroad” die de ECA in de deelnemende landen vertegenwoordigen. De „Special ECA Mission to the Netherlands” was gevestigd te 's-Gravenhage, Benoordenhoutseweg 6. Eerst stond Dr. Allan Valentine en later Clarence E. Hunter aan het hoofd van deze missie, terwijl deze laatste, toen op 1 Januari 1952 de ECA in het MSA overging (zie hiervoor Hst. IV, 5), hoofd van het bureau in Den Haag bleef. De „Special Representative”, die zijn zetel te Parijs had, was aanvankelijk de heer W. Averell Harriman, toen nam de heer Milton Katz deze functie waar en daarna Paul R. Porter.

De Europese Organisatie

Deze is bekend onder de naam OEES (Organisatie voor Europese Economische Samenwerking), waarin thans achttien landen zitting hebben. Zij heeft tot taak het slagen van het EHP te bevorderen door een zo groot mogelijke samenwerking der deelnemende landen.

Het hoogste orgaan van de OEES is de „Council”, waarin alle landen door hun Minister van Buitenlandse Zaken of hun plaatsvervangers zijn vertegenwoordigd. In beginsel beslist de Council bij eenparigheid van stemmen, waarbij echter leden, die verklaren dat zij geen belang bij het onderwerp hebben, zich van stemming kunnen onthouden. Voorzitter is thans mr D. U. Stikker.

Teneinde te verzekeren dat de algemene richtlijnen met maximale doeltreffendheid zullen worden uitgevoerd en om het een vertegenwoordiger met ministeriële rang mogelijk te maken direct de regeringen van ledenlanden te raadplegen t.a.v. vraagstukken van economische samenwerking, benoemde de Raad mr Stikker tevens tot politiek bemiddelaar.

De Raad wordt bijgestaan door het „Executive Committee”, het dagelijkse bestuur, bestaande uit zeven leden, jaarlijks door de Raad te benoemen. Komt de Council meestal bijeen op ministerieel niveau, ten minste eens in de twee maanden, het Executive Committee komt doorgaans samen met de plaatsvervangers, op hoog-ambtelijk niveau dus, eenmaal per week.

De taak van het EC is de vraagstukken voor te bereiden en aan de Council voor te leggen. Het kan geen beslissingen nemen en handelt slechts in overeenstemming met de instructies, van de Raad ontvangen. In de praktijk heeft het EC voldoende vrijheid van handelen. Zo heeft het EC het mandaat gekregen om het eerste en tweede rapport over het EHP voor te bereiden.

Technisch-organisatorisch gezien rusten bovengenoemde twee lichamen op het Secretariaat-Generaal, aan het hoofd waarvan de Fransman Marjolin staat.

Het Secretariaat-Generaal omvat ook een afdeling voor conferenties en

voorts directoraten voor: algemene zaken, administratie, technische zaken en programma's, betalingsbalans, inter-Europees handels- en betalingsverkeer, research. Deze afdelingen assisteren weer verschillende commissies die de Council in het leven heeft geroepen en waarin deskundigen uit de deelnemende landen bepaalde vraagstukken bestuderen. T.a.v. deze commissies kunnen we onderscheiden:

1. Zgn. horizontale commissies,

die bepaalde algemene problemen in alle geledingen bestuderen, zoals de economische commissie; betalingsbalans-commissie; commissie voor inter-Europees handelsverkeer; commissie voor inter-Europees betalingsverkeer, etc. etc.

2. Zgn. verticale commissies,

die slechts een bepaalde bedrijfstak tot onderwerp van studie hebben, zoals de commissie voor kolen; commissie voor electriciteit; commissie voor aardolieproducten; commissie voor ijzer en staal; commissie voor grondstoffen¹; commissie voor voedselvoorziening en landbouw¹.

Naast deze commissies zien we nog:

- a. *Zgn. „Joint-Committees”*; die onderwerpen bestuderen die onder de competentie van meer dan één commissie vallen, bijv. Inter-Europese Betalings-Commissie.
- b. *Werkgroepen*, die tijdelijk zijn benoemd om één van de organen van de OEES te assisteren (bijv. Werkgroep ter bestudering van de Telefoonverbindingen in het Middellandse Zeegebied).
- c. *Commissie voor de Technische Hulp*.
- d. *Budget Commissie*.

De Nederlandse Organisatie

De algemene richtlijnen t.a.v. het beleid in verband met het EHP worden in hoogste instantie door de regering bepaald. Deze benoemde dr H. M. Hirschfeld tot regeringscommissaris voor het EHP, die is belast met de algemene ambtelijke leiding en tot taak heeft de werkzaamheden, aan het EHP verbonden, te coördineren.

Hem staan twee commissies ten dienste, nl. een Interdepartementale Werkcommissie en een Raad van Advies uit het bedrijfsleven.

Het contact met de „Special ECA Mission to the Netherlands” werd verzorgd door het Bureau van de Regeringscommissaris voor het EHP. Het rechtstreekse contact met de ECA te Washington werd onderhouden door de Nederlandse ambassade aldaar, welke daartoe instructies ontvangt van de regeringscommissaris.

Sedert Mei 1950 zijn ook de Ver. Staten en Canada op informele basis bij het werk van de OEES betrokken.

De OEES heeft vele contacten met andere internationale organisaties en eveneens bestaat er nauw contact met de Raad van Europa. Permanente Commissies zijn benoemd teneinde nauwe samenwerking tussen de twee

¹ Deze commissies zijn elk weer onderverdeeld in vijf subcommissies.

lichamen te verzekeren. Zo brengt de OEES thans tijdens de zitting van de Raadgevende Vergadering van de Raad van Europa te Straatsburg telkenmale een verslag uit over de stand van zaken. Voorts heeft de OEES nauwe banden met:

de Europese Douane Unie Studie Groep;
het Internationaal Monetair Fonds (IMF);
de Internationale Herstelbank, waarvoor een speciaal verbindingsbureau in Parijs is opgericht;
de International Labour Organisation (ILO) te Genève;
het General Agreement on Tariffs and Trade (GATT);
de Interim Commission of the International Trade Organisation (ICITO);
de Bank for International Settlements (BIS) te Bazel.
Op secretariaats-niveau worden relaties onderhouden met:
de Food and Agriculture Organisation (FAO) te Rome;
de Economic Commission for Europe (ECE) te Genève.

Tenslotte heeft de OEES contact met niet-gouvernementele organisaties als:

het Trade Union Consultative Committee;
de Industrial Federation of Agricultural Producers;
de Council of European Industrial Federations.

WERKING VAN HET MARSHALL PLAN

De landen, die hadden besloten aan de Europese samenwerking mee te doen en in de Marshall-hulp wilden delen, dienden jaarprogramma's in alsmede een zgn. „long-run” programma (houdende een programma dat de regeringen zich voorstelden in hun landen op economisch gebied te verwezenlijken). Op grond van deze gegevens maakte de Council een rapport op dat de ECA als basis moest dienen bij de verdeling van de beschikbare gelden. Niet alle gelden werden echter onder de deelnemende landen verdeeld. Een gedeelte ervan werd voor gemeenschappelijke plannen aangewend. Zo werd een bedrag van \$ 988.000 beschikbaar gesteld aan de ILO te Genève die deze gelden zal gebruiken ter financiering van een programma ter bevordering van de emigratie uit Europa. Ook werd de „Technical Assistance” naast nationale op collectieve basis uitgevoerd.

De rechtstreeks aan de landen ter beschikking gestelde gelden kan men in twee groepen verdelen: de zgn. „grants” (schenkingen) en leningen.

Het grootste gedeelte van de Marshall-dollars werd ons geschonken zodat de leden-landen niet nog eens extra diep in de schulden kwamen te zitten. Met deze Marshall-dollars konden de leden-landen goederen kopen in de Ver. Staten en in andere zgn. dollar-landen, die zij voor hun herstel nodig hadden: voedsel- en landbouwproducten, industriële producten w.o. vele primaire grondstoffen als ijzer en staal, kolen, petroleumproducten, machines, etc. De inkopen werden door de importeurs van het deelnemende land gedaan, die daarvoor met hun eigen valuta betaalden, die zij bij een daarvoor aangewezen bank stortten en waarvoor zij dan een equivalent aan dollars ontvingen, waarmee zij hun buitenlandse leverancier konden betalen. Indien dus een Nederlandse importeur goederen importeerde ter waarde van

\$ 1.000 dan stortte hij het equivalent in Nederlandse guldens bij de Nederlandse Bank en ontving daarvoor de \$ 1.000 waarmee hij zijn leverancier kon betalen. Zo ontstond er bij de Nederlandse Bank een speciale rekening, die de „TEGENWAARDE-rekening” wordt genoemd. Door deze procedure kreeg de Marshall-hulp een dubbele betekenis: enerzijds betaalden wij met de ontvangen Marshall-dollars onze importen, terwijl tevens de relatieve geldhoeveelheid in ons land verminderde, hetgeen het inflatiegevaar deed afnemen; anderzijds werden de gelden van de tegenwaarderekening in overleg met de ECA gebruikt voor allerlei doeleinden ten behoeve van ons economische herstel. Zo werden uit deze tegenwaarderekening gelden gebruikt ter bereiking van een financieel evenwicht; nieuwe hulpbronnen werden ontwikkeld ter opvoering van onze productie (Zuiderzeewerken, Z.O.-Drente, uitbreiding staalindustrie). Onlangs werd nog met de ECA overeengekomen dat Nederland 100 miljoen dollar van de tegenwaarde-rekening mocht opnemen voor de oprichting van een industrieel garantiefonds.

Wanneer wij een ogenblik blijven stilstaan bij de resultaten van de Marshall-hulp voor Nederland, dan kunnen wij constateren dat het reële Nationale Inkomen van 1947 tot 1949 met 17½ pct toenam en het in 1949 10 pct hoger was dan in 1938. Het totaal aantal ECA-machtigingen bedroeg op 1 Januari 1952 12 milliard dollar, waarvan het door Nederland ontvangen bedrag \$886.600.000 bedraagt¹.

ANDERE PLANNEN

Zoals hierboven reeds is uiteengezet, werd de OEES niet uitsluitend in het leven geroepen ter uitvoering van het Marshall Plan. Men zal trachten door nauwe samenwerking ook op ander gebied een constructieve bijdrage te leveren tot Europa's herstel. Op 26 Maart 1949 werd door de Council het „Plan of Action 1949/1950” aanvaard, waarin o.m. de volgende punten voor gemeenschappelijke besprekingen werden opgenoemd:

- a. vergroting van de inter-Europese handel;
- b. coördinatie van de investeringsprogramma's;
- c. bestudering van agrarische kwesties;
- d. bestudering van het bevolkingsvraagstuk; etc.

Vooraf op het terrein der liberalisatie werden concrete resultaten behaald. Het belangrijkste probleem was wel de vrijmaking van het betalingsverkeer.

MUTUAL SECURITY AGENCY (M.S.A.)

Op 10 October 1951 tekende president Truman de Mutual Security Act, de benaming van een Amerikaanse wet voor militaire en economische hulp die de Ver. Staten bereid zijn aan het buitenland te verstrekken. Krachtens deze wet werd het Mutual Security Agency in het leven geroepen, tot directeur waarvan werd benoemd W. Averell Harriman, wiens naam wij reeds eerder tegenkwamen.

Deze nieuwe organisatie, in de wandeling MSA² genoemd, is op 1 Januari

¹ Hiervoor werd \$315.800.000 aan voedsel- en landbouwproducten besteed, \$540.300.000 aan industriële producten en \$30.500.000 aan diversen.

² Bureau voor Wederzijdse Beveiliging.

1952 in de plaats gekomen van de ECA, waarvan alle bevoegdheden en functies werden overgenomen.

Het hoofddoel van de Mutual Security Act is Europa te steunen in zijn handhaving van de vrijheid door het verlenen van economische, militaire en technische hulp, waarbij Harriman's taak er vooral uit bestaat de verschillende hulpprogramma's te coördineren zodat hierdoor de productiviteit zal worden bevorderd. We denken hierbij aan hulpprogramma's zoals bijv. het Technische Hulpprogramma (Technical Assistance Program); de plannen van de Internationale Herstelbank; de plannen van de Im- en Export Bank.

Krachtens deze wet zal Europa voor economische hulp \$ 1.022.000.000 ontvangen, terwijl daarnaast een bedrag van \$ 4.818.000.000 wordt verstrekt om een militair hulpprogramma uit te voeren. Deze bedragen hebben betrekking op het belastingjaar 1951/52.

Ook hier wordt weer gewerkt met een „Tegenwaarderekening”, zoals we die ook bij het EHP aantreffen. Er is overeengekomen dat een bepaald minimum bedrag hiervan zal worden bestemd voor de militaire productie. Voorts wordt er nog een bedrag beschikbaar gesteld voor directe militaire aankopen in Europa.

De wet voorziet niet alleen in hulpprogramma's voor Europa, doch ook voor Afrika, Azië en Zuid-Amerika.

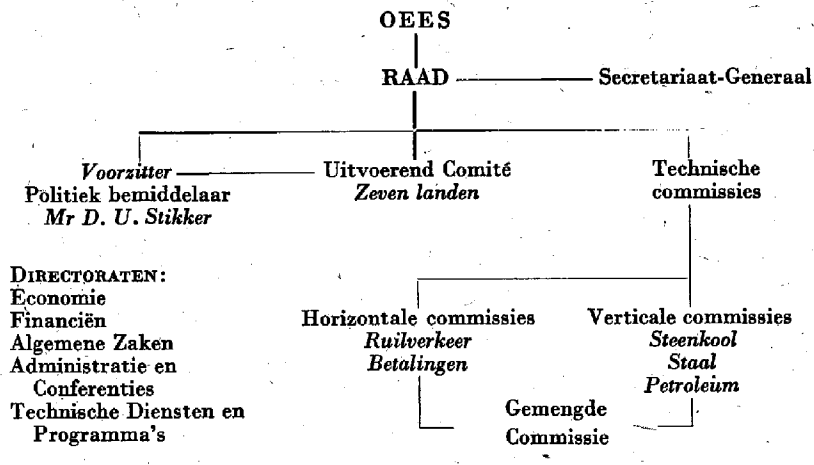
EUROPESE BETALINGS UNIE (EBU)

EUROPEAN PAYMENTS UNION (EPU)

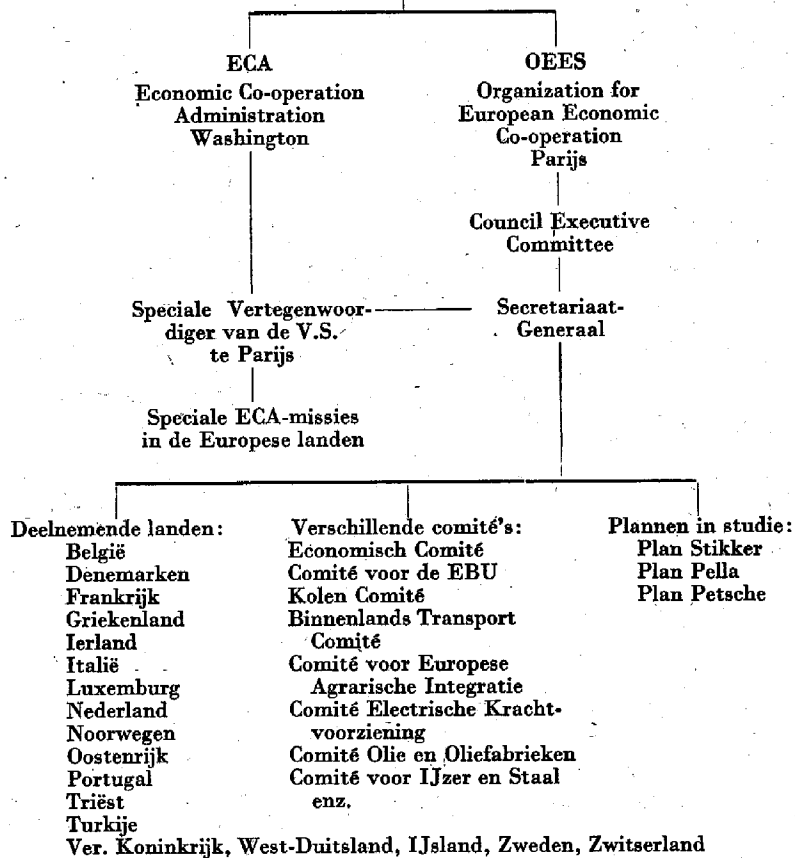
Tijdens de vele besprekingen in de OEES en ook daarbuiten was duidelijk komen vast te staan dat het betalingsverkeer tussen de landen nog steeds één der struikelblokken was op de weg naar een grotere economische activiteit. De vele beperkende bepalingen die de landen ieder voor zich hadden uitgevaardigd, terwille van de geldsanering in eigen land, droegen nu niet bepaald bij tot een vlot betalingsverkeer. M.a.w. wanneer een importeur uit land A iets verschuldigd was aan de exporteur van land B, dan moest er eerst aan allerlei formaliteiten zijn voldaan, alvorens A of B zijn schuld kon aflossen, resp. vordering kon innen.

De Amerikaan prof. Bisell kwam in December 1949 met een voorstel dat, ruw geschetst, hierop neerkomt, dat er op zeer korte termijn een multilateraal handelsverkeer en omwisselbaarheid der geldeenheden tot stand zou komen. Tevens zou er een algemeen monetair fonds worden ingesteld tot steun van de „zwakke broeders in deze familie”. Bij dit plan is niet langer van belang de positie van land tot land, doch de betalingspositie van één land t.o.v. alle andere landen te zamen. Bij dit plan beschouwen we dus, voor Nederland bijv., alle lopende inkomsten die wij hebben te verwachten en stellen die tegenover alle lopende uitgaven. Het dan verkregen resultaat geeft onze positie aan die wij t.o.v. de andere landen innemen, tezamen verenigd in een speciaal daartoe opgericht lichaam.

In de maanden Mei/Juni 1950 voerden financiële deskundigen van de OEES te Parijs besprekingen over de mogelijkheid tot oprichting van een betalings-unie. Deze unie zou dan de grondslag moeten zijn voor een multi-

**EHP: Europees Herstel Programma
 (MARSHALL PLAN)**

lateraal betalingsverkeer in Europa. Tot dusver werden de betalingskwesties tussen de landen bilateraal opgelost¹.

In October 1947 poogden de Benelux-landen, Frankrijk en Italië hierin verandering te brengen door een zgn. multilateraal stelsel: een schuld die A aan B heeft mag A voldoen met een vordering op C. Na nog enige pogingen te hebben ondernomen om aan het multilaterale stelsel meer vatbaarheid te geven, kwam in September 1950 de EUROPESE BETALINGS UNIE tot stand.

Het grote verschil met de vorige pogingen is, dat er nu in plaats van wederkerige credietverleningen tussen verschillende landen, één centrale credietverlening bestaat.

De EBU heeft voor alle deelnemers een bedrag vastgesteld waartoe zij crediet kunnen ontvangen, als zij in betalingsmoeilijkheden mochten geraken. Dit bedrag is gesteld op vijftien procent van de jaarlijkse omzet over het jaar 1949. Dit bedrag verdeelt men in vijf gelijke delen, die men „tranches” noemt. Het volgende voorbeeld moge één en ander verduidelijken. Stel, een land had in 1949 een omzet van \$ 800.000.000 dan beloopt het bedrag waarvoor het crediet kan krijgen \$ 120.000.000 en een „tranche” \$ 24.000.000. Indien nu een land een tekort heeft t.o.v. de EBU, dan krijgt het voor de eerste „tranche” een crediet van \$ 24.000.000. Wanneer het tekort toeneemt, ontvangt het land ook voor de tweede tranche een crediet, doch moet het 20 pct in goud als tegenprestatie bij de EBU storten (in feite ontvangt het dus maar 80 pct van de eerste tranche). Bij blijvend en stijgend tekort ontvangt het land steeds nog crediet doch moet het een steeds groter bedrag in goud (of dollars) bij de EBU storten. Voor de derde tranche 40 pct van de eerste tranche enz. enz. Deze progressiviteit zal een debiteurenland ertoe dwingen zijn schuld bij de EBU tot een minimum te beperken.

Aan de andere kant zien we dat wanneer een land een crediteurenpositie inneemt t.a.v. de EBU het crediet geeft voor een bedrag gelijk aan zijn eerste tranche. Is het bedrag echter groter dan deze tranche, dan ontvangt het 50 pct in goud van de EBU voor iedere volgende tranche.

Als beginkapitaal ontving de EBU van de ECA \$ 350.000.000.

Bij dit systeem is het dus niet meer noodzakelijk dat land A alleen maar goederen van land B koopt (tenzij in geval van een groot prijsverschil), daar men even gemakkelijk aan B als aan C of D kan betalen.

Preferentie op valutagronden is dus niet langer noodzakelijk. Dit is een belangrijke stap op weg naar de Europese integratie.

Het zal duidelijk zijn dat de EBU niet de minste zin zou hebben wanneer er uitsluitend op de monetaire zijde was gelet. Ook de handelspolitieke kant is onder de loupe genomen. Men heeft besloten bestaande discriminerende maatregelen zoveel mogelijk op te heffen (zoals invoerbeperkingen, douane-

¹ D.w.z. twee landen kwamen overeen dat zij voor een bepaalde waarde elkaars goederen zouden importeren. Wanneer het ene land echter meer importeerde dan het andere moest het verschil in goud worden bijbetaald. Het zal een ieder duidelijk zijn dat door deze bepalingen het handelsverkeer ernstig werd belemmerd en het economische herstel aanzienlijk vertraagd.

Dit voorbeeld is nu een bilaterale overeenkomst (tussen twee landen dus) zulks in tegenstelling met een multilaterale overeenkomst die tussen meer dan twee landen wordt gesloten.

rechten, etc.). Wanneer echter een land in zeer ernstige debiteuren-positie komt te verkeren, dan kan het zijn moeilijkheden met de EBU bespreken en overeenkomen dat het quantitative beperkingen instelt indien dat de enige oplossing is, om het land weer aan een normale positie van de betalingsbalans te helpen.

Toen de EBU in werking trad kon de liberalisatie van de handel ook een grotere vlucht nemen. Het Koreaanse conflict dreigde echter roet in het eten te gooien. Zo zagen we West-Duitsland verzoeken tijdelijk invoerbeperkingen te mogen heffen teneinde zijn hoge debiteurenpositie te kunnen verlagen¹ en in Januari 1952 kondigde Frankrijk aan dat weer tot aanzienlijke importbeperkingen zou worden overgegaan.

Orgaan

De EBU wordt bestuurd door een bestuurscommissie van zeven leden, samengesteld door de Raad van de OEES die verantwoordelijk is voor de dagelijkse gang van zaken. Beslissingen doet men bij eenvoudige-meerderheid van stemmen.

¹ Sedert kort heeft de West Duitse regering de internationale handel voor vele producten weer tot 75% geliberaliseerd.

V. FEDERALISME

Het woord „federalisme” en de daarvan afgeleide woorden komen we heden ten dage zoveel malen in kranten en tijdschriften tegen dat wij het wenselijk achten in deze uitgave daaraan een paar pagina's te wijden

Op zichzelf is het begrip oud. Doch de betekenis, waaronder wij het tegenwoordig opvatten, kreeg het al na de Eerste Wereldoorlog, toen er stemmen opgingen voor een Europese samenwerking. In 1923 kwam graaf van Coudenhove Kalergi met zijn Pan-Europese Unie. In 1924 zien we de Fransman Briand zijn Tol- en Economische Bond lanceren, terwijl hij in 1930 in de Volkenbond een plan voor een Europese Economische Unie indiende. Na de Tweede Wereldoorlog is het streven naar een Europese éénwording tot een grote beweging geworden.

Met federalisme bedoelen wij het streven naar vereniging van staten ter behartiging van bepaalde gemeenschappelijke belangen waarbij de deelnemende staten een gedeelte van hun souvereiniteit overdragen aan een boven hen gesteld orgaan (vgl. de Hoge Autoriteit van het Plan Schuman). Problemen, die niet om gemeenschappelijke oplossing vragen, blijven uiteraard tot de bevoegdheid behoren van de staten zelf. Gemeenschappelijke problemen, zoals defensie, buitenlandse politiek, economische vraagstukken, enz., kunnen echter niet meer op eñg nationalistische wijze worden opgelost. We zien op het ogenblik, dat zich het ene probleem op het andere stapelt, waarvoor de regeringen op nationale basis geen afdoende oplossing kunnen vinden. Het federalistische streven beoogt dan ook een uiteindelijke politieke integratie, waardoor deze problemen, waarvoor men op internationaal niveau geen oplossing vindt en die (alle inter-gouvernementeel overleg ten spijt) maar niet kunnen worden opgelost, nu op supra-nationale wijze kunnen worden aangepakt, waarbij het algemene belang van alle deelnemende staten voorop dient te staan en het bekrompen, enge, nationale belang opzij wordt geschoven. Voor deze grote stap deinzen de meeste groepen nog terug en niet dan na grote aarzeling, langdurige besprekingen en studies en nauwkeurig opgestelde overgangsperioden is men bereid het enge, nationale standpunt te verlaten.

RAAD VAN EUROPA

De eerste grote stap op de federalistische weg werd gezet toen op 8 Mei 1948 het Congres van Europa in Den Haag bijeenkwam. Dit Congres werd bijeengeroepen door een Coördinatie-Comité van „burgerorganisaties” in Europa, die zich alle beijverden voor een Verenigd Europa.

Op dit Congres van Europa werd als eerste urgentieprogramma van de samenwerkende organisaties gesteld het *samenroepen van een Europese Assemblée*. Het nauwe contact tussen die „Burgerorganisaties”¹ heeft ten

¹ Conseil Français pour l'Europe Unie; Ligue Indépendante de Coopération Européenne; Nouvelles Equipes Internationales; Union Européenne des Fédéralistes;

slotte geleid tot de totstandkoming van de EUROPESE BEWEGING, die 25 October 1948 te Brussel werd opgericht. Zij voorziet in:

Een *Internationale Raad*, bestaande uit vertegenwoordigers van:

- de *Nationale Raden*;
- de *Internationale Organisaties* (zie structuurtekening Hst V, 5);
- andere *Groeperingen* (zie structuurtekening Hst V, 5).

De Nationale Raden zijn het overkoepelingsorgaan, waarin alle organisaties zijn vertegenwoordigd die een Europese Federatie voorstaan. Zo zien we in Nederland de *Nederlandse Raad der Europese Beweging*¹ als koepelorganisatie optreden.

Maandelijks geeft de Nederlandse Raad een blad uit, getiteld „Nieuw Europa”.

De grote Europese Beweging (Engels: European Movement; Frans: Mouvement Européen) heeft in Augustus 1948 (toen nog coördinatiecomité geheten) een aantal suggesties in de vorm van een memorandum aan de vijf landen van de Westerse Unie doen toekomen. Uit utiliteitsoverwegingen werd in het Memorandum voorgesteld, dat de vijf mogendheden van het Pact van Brussel het initiatief zouden nemen tot het oprichten van een Europese Assemblée.

Deze mogendheden stelden een speciale studiecmissie in (Commissie van Achtien) die al spoedig de tegenstelling aan het licht bracht tussen de Frans-Belgische opvattingen enerzijds en de Britse opvattingen anderzijds. In Januari 1949 vond men een compromis-oplossing: de Raad van Europa zou bestaan uit twee delen, t.w.:

- a. Comité van Ministers;
- b. Raadgevende Vergadering.

In April 1949 werd een delegatie van de Europese Beweging op de Londense conferentie van ambassadeurs, die het Statuut van de Raad van Europa voorbereidden, uitgenodigd.

Zo zien we, dat wat eens bij de „burgerorganisaties”, in de „private sfeer” dus, was begonnen thans in de „publieke sfeer” wordt behandeld.

Binnen één jaar na het Congres van Europa in Den Haag, nl. op 5 Mei 1949, werd het Statuut van de Raad van Europa ondertekend door tien landen, t.w.: de Westerse Unie (5), Denemarken, Ierland, Italië, Noorwegen en Zweden. Later traden West-Duitsland, Griekenland, Saarland, Turkije en IJsland toe. (Saarland is slechts „toegevoegd lid”, d.w.z. het heeft geen vertegenwoordiger in het Comité van Ministers.)

United Europe Movement; Mouvements Socialistes pour les Etats Unis de l'Europe; Union fédéral des Minorités.

¹ Het secretariaat is gevestigd te 's-Gravenhage, Lange Voorhout 58a.

De volgende organisaties zijn in de Nederlandse Raad vertegenwoordigd: Beweging van Europese Federalisten (BEF); Econ. Liga voor Europ. Samenwerking (ELES); Nouvelles Equipes Internationales (NEI); Nederl. Studentenver. voor Wereldrechtsorde (NSW); Contactgroep voor Vrouwen; Parlementaire Federale Groep; Nederl. Jongeren Raad der Europese Beweging (NJR).

Organen

De Raad van Europa (RvE) bestaat uit de volgende organen:

1. Het Comité van Ministers (CvM)

Hierin zijn alle leden vertegenwoordigd door hun Ministers van Buitenlandse Zaken of hun plaatsvervangers. Het komt gemiddeld viermaal per jaar bijeen vóór en gedurende de zitting van de Raadgevende Vergadering. De macht van het CvM is groot, te groot volgens velen, daar voor belangrijke beslissingen eenparigheid van stemmen is vereist. In feite wil dit zeggen dat elk der landen een veto kan uitspreken.

2. De Raadgevende Vergadering (RV)

Deze is te Straatsburg gevestigd en bestaat uit 125 leden, benoemd door de regeringen der deelnemende landen.

De wijze waarop dit geschiedt staat voor iedere regering vrij. Veelal worden de „federalisten” uit de nationale parlementen afgevaardigd. Zodoende is er op internationaal niveau een nieuwe figuur geschapen. Immers, in voorheen opgerichte organisaties zaten steeds vertegenwoordigers van regeringen (Benelux, OEES). In de RV echter zitten vertegenwoordigers van landen die niet optreden namens hun regeringen, doch individueel hun oordeel en stem geven. Men ziet in de RV dan ook geen nationale delegaties; de leden zitten in alfabetische volgorde. De zetelverdeling is als volgt:

België	6	IJsland	3	Saargebied	3
Denemarken	4	Italië	18	Turkije	8
Frankrijk	18	Luxemburg	3	Ver. Koninkrijk	18
Griekenland	6	Nederland	6	West-Duitsland	18
Ierland	4	Noorwegen	4	Zweden	6

Sedert 1950 komt de RV tweemaal per jaar bijeen. In de RV brengt de voorzitter van het CvM verslag uit van het werk van de RvE. Hij is aanwezig bij het hierop volgende debat en beantwoordt de sprekers. Vervolgens komen de andere agendapunten aan de beurt, die worden ingeleid hetzij door de rapporteur van een commissie of door de opsteller van een motie.

Men kent in de RV:

- a. Aanbevelingen. Deze moeten worden aangenomen bij tweederde meerderheid van de aanwezige leden. Bij aanneming wordt de aanbeveling doorgezonden naar het CvM voor beslissing.
- b. Resoluties. Deze worden bij eenvoudige meerderheid van stemmen aangenomen. Een resolutie is een formele uitdrukking t.a.v. een standpunt, door de RV ingenomen.

3. Permanente Gemengde Commissie

Het CvM heeft in Juni 1950 deze Commissie, bestaande uit zeven ministers en de president, alsmede zes leden van de RV, in het leven geroepen. Op deze wijze hoopt men een beter contact tussen de twee toporganen te krijgen.

4. Het Secretariaat

Dit is te Straatsburg gevestigd en kent verschillende directoraten (zie structuurtekening, Hst V, 6),

5. Vaste Commissies

Voorts heeft de RV nog zes vaste commissies ingesteld, nl.:

- a. Commissie voor Algemene Zaken (of Politieke Commissie);
- b. Economische Commissie;
- c. Commissie voor Administratieve en Juridische aangelegenheden;
- d. Commissie voor Sociale Zaken;
- e. Commissie voor Culturele Zaken;
- f. Commissie voor Reglement.

En ten slotte kennen we nog een aantal Speciale Commissies, die meer gedetailleerde onderwerpen behandelen.

Bij een nadere beschouwing van de RvE valt dadelijk de dominerende positie van het CvM op, dat de touwtjes in handen wil houden. Al bij het begin vroeg de RV een *Centraal Europees Gezagsorgaan met beperkte bevoegdheden maar met wezenlijke macht*. De vraag hoe dit te bereiken heeft tot lange debatten geleid. We kunnen de volgende stromingen onderscheiden:

A. Enerzijds de groep, die wij die der „supra-nationalisten” zouden willen noemen, zij die de noodzakelijkheid erkennen van de instelling van een bovennationaal gezag. We vinden hen onder de „Continentalen”. Onder deze „supra-nationalisten” vallen zowel de zgn. „Constitutionalisten” als de „Functionalisten”. De eersten worden zo genoemd omdat zij vooral een verenigd Europa benaderen wilden via de juridische weg. Zij zijn van mening dat een éénwording eerst dan mogelijk is als de staatkundige voorwaarden daartoe worden geschapen, met name door een bovenstatelijke éénwording op politiek terrein. „Functionalisten” noemen we hen, die de Europese integratie stap voor stap willen bereiken. Zij willen sector voor sector bekijken om te beslissen, in hoeverre men daarin tot een federatieve vorm zou kunnen geraken. Zulke sectoren zouden dan zijn: kolen en staal, agrarische producten, Europees leger, Europees Transport, etc. etc. Boven deze verschillende sectoren zou men evenzovele Hoge Autoriteiten willen zetten, die men later zou willen samenvoegen tot één bovenstatelijk orgaan: Europese Assemblée.

B. Anderzijds die der zgn. „inter-nationalisten”. Zij dus, die de oude wijze van internationale samenwerking tussen volkomen soevereine staten willen blijven behouden. Deze opvatting vinden wij het sterkst bij de Britten en bij de Scandinavische landen.

De resultaten die de RvE in zijn bijna driejarig bestaan heeft bereikt zijn nog weinig concreet. Toch heeft hij onmiskenbaar een grote invloed gehad op vele beslissingen, die op internationaal gebied zijn genomen. We denken bijv. aan het feit, dat de RvE het eerste de wederijnschakeling van West-Duitsland eiste. Wilde men dit land voor de vrije volkerengemeenschap behouden, dan moest men het ook de kans daartoe geven.

De gedachten van een Europees leger (zie plan Pleven) werden voor het

eerst te Straatsburg geopperd. De besprekingen te Straatsburg brachten het probleem midden in de publieke belangstelling.

We hebben gezien, dat de idee van een Centraal Europees Gezagsorgaan met beperkte doch wezenlijke macht voornamelijk niet bereikbaar is. In Augustus 1950 werd men het eens om te trachten tot Speciale Autoriteiten te komen welke t.z.t. zouden moeten leiden tot een Verenigd Europa (de functionele gedachtengang heeft hier dus overwonnen). Het Plan Schuman is er een voorbeeld van. Hoewel dit plan afkomstig is van de Fransman Monnet-Schuman werden de eerste suggesties in deze richting reeds gedaan op de Economische Conferentie te Westminster van de Europese Beweging 1948 en ook in de zitting van de Raad van Europa in Augustus 1949 kwamen voorstellen in deze zin ter tafel.

De voorstellen voor een Europese Monetaire Unie werden de basis waarop in 1950 de EBU zou worden opgetrokken.

Van de vele andere onderwerpen, die te Straatsburg aan de orde kwamen, noemen we nog: Volledige werkgelegenheid; opstelling van Europees Wetboek voor Sociale Zekerheid; Bureau voor vluchtelingen en ontheemden; Europese Conventie voor de Rechten van de Mens.

Al is de RvE nog niet daar, waar velen hem graag zouden zien, voor de verwezenlijking van een Europese integratie is hij van onmiskenbare waarde. Hier worden voor het eerst in de geschiedenis Europese vraagstukken door vertegenwoordigers van volkeren in het openbaar behandeld. Een *Europees forum*, dat aan de Europese publieke opinie vorm geeft, hetgeen van onschatbare waarde is.

INTERNATIONALE STRUCTUUR VAN DE EUROPESE BEWEGING

INTERNATIONALE RAAD

— DAGELIJKS BESTUUR

— NATIONALE RADEN VAN:

België, Denemarken, West-Duitsland, Engeland, Frankrijk, Griekenland, Ierland, Italië, Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Zweden, Zwitserland

Elk land heeft twee zetels

— INTERNATIONALE ORGANISATIES:

Conseil Français pour l'Europe Unie

Economische Liga voor Europese samenwerking

Nouvelles Equipes Internationales

Union Européenne des Fédéralistes

United Europe Movement

Mouvements Socialistes pour les Etats Unis de l'Europe

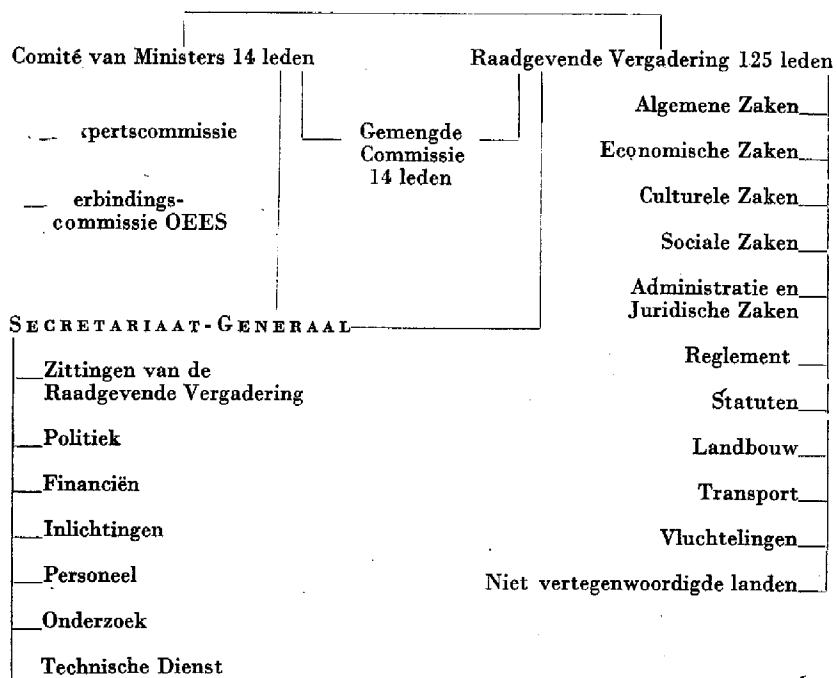
Union fédéral des Minorités

Ieder vier zetels

Europese Parlementaire Groep — zes zetels

Oost-Europese Landen — vier zetels

RAAD VAN EUROPA

VI. HET PLAN SCHUMAN

Van de vele „plannen”, die in de jaren na de oorlog zijn gelanceerd, is het zgn. Plan Schuman momenteel verreweg het belangrijkste. Het is nl. een plan waarbij de idee van een supra-nationaal gezag voor het eerst in de geschiedenis van Europa wordt ingevoerd

Voorgeschiedenis

Het Plan Schuman ontleent zijn naam aan de Franse Minister van Buitenlandse Zaken Schuman, die het plan op 9 Mei 1950 wereldkundig maakte, zich richtende tot Groot-Brittannië, Italië, de Benelux-landen en West-Duitsland. Groot-Brittannië aanvaardde de uitnodiging niet daar het het principe van een supra-nationaal gezag niet wil aanvaarden.

Eén van de grondgedachten van het plan is de politieke en economische spanningen, die altijd tussen Duitsland en Frankrijk hebben geheerst, weg te nemen. Veel van die politieke spanningen vonden hun oorsprong in het feit, dat de Franse staalindustrie meer afhankelijk is van de Duitse kolen en cokes dan Duitslands staalnijverheid van het Franse ijzererts. Een economische achtergrond van dit plan is om een groter marktgebied te verkrijgen, waardoor grotere productie, grotere efficiency en lagere prijzen kunnen worden bereikt.

Met deze ideeën voor ogen vingen op 20 Juni 1950 de besprekingen tussen de zes bovengenoemde landen aan met als discussiebasis een plan, waarvan de Fransman Monnet, de *geestelijke vader* van het Plan Schuman, de ontwerper was.

Inhoud

De „Communauté Européenne du Charbon et de l'Acier”, zoals de nieuwe organisatie officieel heet, rust op de volgende grondbeginselen:

- er is een gemeenschappelijk marktgebied;
- er zijn gemeenschappelijke doelstellingen;
- er zijn gemeenschappelijke organen.

De gemeenschap heeft o.m. tot taak bijdragen te leveren tot de economische ontwikkeling in de deelnemende landen, tot de bevordering van de werkgelegenheid en de verhoging van het levenspeil.

Zij moet de voorwaarden scheppen, waaronder de productie op een zo rationeel mogelijke wijze wordt verdeeld op een zo hoog mogelijk niveau van productiviteit. Zij zal daarbij steeds moeten vermijden, dat voor de economische structuur van de deelnemende landen fundamentele en blijvende moeilijkheden ontstaan.

Algemene taakomschrijving van de organen van de „Communauté”

Aan de organen is opgedragen:

1. te zorgen voor een regelmatige voorziening van de gemeenschappelijke markt, daarbij rekening houdend met de behoefte van derde landen;

2. aan de verbruikers in het gemeenschappelijke marktgebied gelijke toegang tot de productiebronnen te verzekeren;
3. te zorgen voor de totstandkoming van zo laag mogelijke prijzen;
4. te zorgen voor de handhaving van de voorwaarden en prikkels, welke noodzakelijk zijn voor de ontwikkeling en de verbetering door de ondernemingen van hun productiecapaciteit en voor de rationele exploitatie van de natuurlijke hulpbronnen;
5. het levenspeil en de arbeidsvoorwaarden van de arbeiders in de desbetreffende industrieën te bevorderen en te verbeteren;
6. de internationale handel te bevorderen;
7. de regelmatige uitbreiding en modernisering van de productie te bevorderen.

De producten, die onder het plan vallen, zijn kolen en staal (ruwijzer, ijzerstaal, halffabrikaten, ijzer- en mangaanerts, schroot en ook cokes).

Alleen de Europese gebiedsdelen van de zes landen vallen onder de „Communauté”, terwijl de landen in hun niet-overzeese gebiedsdelen aan de anderen dezelfde preferentie garanderen, die zij er zelf hebben.

Het belangwekkende, het nieuwe van dit Plan is, dat de deelnemende landen een gedeelte van hun soevereiniteit overdragen aan een Supra-Nationaal Gezag: de zgn. „Haute Autorité” ofwel de Hoge Autoriteit, terwijl er voorts een gemeenschappelijke markt zal komen, daar onderling alle invoerbelemmeringen zullen worden opgeheven.

Organen

1. Hoge Autoriteit (HA)

Deze bestaat uit negen leden, t.w. acht benoemd door de zes landen, terwijl de negende weer wordt benoemd door deze acht.

Het slagen van het Plan zal voor een groot deel afhangen van de HA. De eisen, die aan haar leden worden gesteld, zijn dan ook zeer hoog. Zij mogen geen andere functie bekleden en geen relatie hebben met belanghebbenden. Van hen wordt een zeer hoge morele standing geëist, terwijl zij blijk moeten geven tot een objectief oordeel in staat te zijn.

De HA is het besturende college van de „Communauté”. Voor belangrijke beslissingen echter heeft zij de goedkeuring (soms zelfs de unanieme) nodig van de Raad van Ministers.

2. Raadgevend Comité (RC) (Comité Consultatif)

Dit Comité telt ten minste dertig, doch hoogstens één en vijftig leden, paritair gekozen uit producenten, werknemers en handelaren met verbruikers samen. Het RC dient als adviserend lichaam voor de HA, die in vele belangrijke kwesties het advies aan het RC moet vragen (bijv. vaststelling maximum en minimum prijzen; bij instelling productiequotering; loonkwesties).

3. Raad van Ministers (RvM)

Dit orgaan is op aandrang van Nederland in het verdrag opgenomen om nauw contact tussen HA en regeringen te verzekeren. Voor sommige beslis-

singen heeft de HA zelfs de instemming van de RvM nodig zoals bijv. voor:

- a. instelling productie-quoting;
- b. instelling van kwantitatieve invoerbepalingen;
- c. instelling van kwantitatieve uitvoerbepalingen;
- d. maatregelen in geval van schaarste.

Tevens kan de RvM zelf ook een aantal belangrijke beslissingen nemen, zoals bijv. t.a.v. vaststelling van verbruiksprioriteiten; verdeling van staal en kolen ingeval van schaarste; vaststelling en opheffing van een toestand van schaarste; vaststelling van minimum en maximum invoerrechten t.a.v. derden; enz. enz.

Hier zien wij dus een verlegging van de macht van de HA naar de RvM. Men beslist meestal bij gewone meerderheid van stemmen waarbij het voorbehoud is gemaakt, dat onder de meerderheid ten minste één land is, dat meer dan 20 pct van de totale waarde van de kolen- en staalproductie in het Schuman-gebied vertegenwoordigt, d.w.z. òf Frankrijk òf Duitsland. In verschillende andere gevallen is een meerderheid van tweederde of eenstemmigheid zelfs vereist.

4. Assemblée Commune

Een gemeenschappelijk Parlement zou men dit kunnen noemen, dat zoveel mogelijk zal bestaan uit parlementsleden uit de nationale parlementen. Teneinde een band met de Raad van Europa te hebben is de opzet om zoveel mogelijk parlementariërs aan te wijzen, die ook in de Raad van Europa zitting hebben.

Eenmaal per jaar zal de HA verslag uitbrengen in dit parlement. Wanneer de meerderheid, vertegenwoordigend tweederde van het aantal stemmen, het verslag afkeurt zullen de leden van de HA gezamenlijk hun ontslag indienen.

5. Hof van Beroep

Dit heeft tot taak de overeenkomst voor zover nodig formeel juridisch te interpreteren en een juiste uitvoering van de overeenkomst te waarborgen. Het zal beslissingen of aanbevelingen van de HA kunnen vernietigen, vonnissen kunnen uitspreken ingeval van inbreuk op het verdrag, etc. Het Hof bestaat uit zeven leden, die voor de tijd van zes jaar door de regeringen der deelnemende landen worden benoemd. Er is een scherpe scheiding gemaakt tussen de besturende taak van de HA en van de rechtsprekende functie van het Hof. Hiermede heeft men willen voorkomen, dat het Hof de functies van de HA zal gaan overnemen. Het heeft geen uitspraak te doen over economische aangelegenheden.

6. Organisatie

Ten slotte laat het verdrag ondernemingen vrij zich te organiseren. Zo kunnen producenten, werknemers en verbruikers zich organiseren en advies uitbrengen.

De vorming van één marktgebied

Eén van de grondbeginselen van het Plan is de vorming van één marktgebied. De vorming van zulk een marktgebied betekent, dat de productie en

de verhandeling van de desbetreffende productie niet zal worden belemmerd door tarieven en beperkende bepalingen. In feite wil dit zeggen, dat invoerrechten en verdere handelsbelemmeringen tussen de deelnemende landen zullen worden opgeheven. Voorts zal het systeem van prijsnotering aan bepaalde voorschriften worden gebonden, waardoor o.m. een einde zal worden gemaakt aan het systeem der dubbele prijzen, dat door verschillende landen wordt toegepast.

Het is duidelijk, dat de overgang van een aantal deelmarkten naar één marktgebied niet zonder ingrijpende gevolgen voor de economische structuur van de deelnemende landen tot stand zal kunnen komen, daarom voorziet het plan in drie periodes en wel:

1. een *voorbereidingsperiode*, die zes tot acht maanden duurt;
2. een hierop aansluitende *overgangperiode* van vijf jaar en na afloop hiervan de
3. *definitieve periode*. Eerst dan zal er werkelijk een volledig gemeenschappelijke markt bestaan.

Een ander grondbeginsel waarvan in het thans reeds door Nederland, Frankrijk en West-Duitsland aangenomen verdrag wordt uitgegaan is, dat aan de ondernemers een zo groot mogelijke vrijheid moet worden gelaten om hun productie en afzet naar eigen inzicht te regelen. Men gaat uit van prijsvorming onder zoveel mogelijk vrije concurrentie. De HA zal slechts bevoegd zijn in te grijpen wanneer het conjunctureel verloop of andere oorzaken hiertoe aanleiding geven.

Het werk van de HA zal erop zijn gericht de productie zoveel mogelijk op te voeren terwijl deze op een moderne en efficiënte wijze zal moeten geschieden. Daarom zal de HA hetzij permanente, hetzij periodieke studies maken, welke betrekking hebben op:

- a. ontwikkeling van het gemeenschappelijke marktgebied en de exportmarkten;
- b. productieprogramma's i.v.m. consumptie, import en export;
- c. werkgelegenheid, arbeidsvoorwaarden, etc.;
- d. moderniseringsplannen.

Hoewel het in het kader van deze uitgave onmogelijk is op alle details van het verdrag in te gaan, willen wij hier toch op een paar belangrijke punten wijzen. Zo is er grote aandacht besteed aan het wel en wee van de werknemers die bij dit verdrag zijn betrokken. Daar de loonvorming in de onderhavige bedrijfstak altijd een onderdeel zal zijn van de nationale loonpolitiek en daar niet van losgedacht kan worden, blijft de loonvorming in de kolenen staal-sector een nationale aangelegenheid. Evenwel kan de HA in enkele gevallen ingrijpen, daar immers de lonen zo'n belangrijk bestanddeel van de kostprijs zijn.

Een ander belangrijk beginsel is de opheffing van het levenspeil van de werknemer. Het kan voorkomen dat een meer efficiënte wijze van productie werkloosheid in de betrokken branche met zich meebrengt. Teneinde de werknemer hier nu tegen te beschermen is de zgn. re-adaptatie-(weder-aanpassing) clause opgenomen, die voorziet in wachtgeld, omscholing, enz.

Welke zijn nu de voordelen van het Schuman Plan?

- a. Nederland krijgt een groter marktgebied voor zijn staalindustrie;
- b. de dure import van kolen uit Amerika zal niet meer nodig zijn, hetgeen ons vele dollars doet behouden die nu voor andere doeleinden kunnen worden aangewend;
- c. betere concurrentiemogelijkheden zullen leiden tot een meer efficiënte productie.

Als nadeel kunnen we o.a. wijzen op het feit dat we bij een eventuele „overvloed” hogere prijzen zullen moeten betalen.

Het *primaire* doel van het Plan is van politieke aard, nl. te trachten de eeuwenoude tegenstellingen tussen Frankrijk en Duitsland om te zetten in een belangengemeenschap. Een stap verder: een politieke eenwording van het „Schuman-gebied”. In elk geval *kan* het plan Schuman een heel belangrijke stap zijn op de lange en moeilijke weg naar de politieke eenheid: **EUROPA.**

VII. NOORD-ATLANTISCHE VERDRAGS ORGANISATIE

NORTH ATLANTIC TREATY ORGANIZATION (NATO)

Het Noord-Atlantische Verdrag werd op 4 April 1949 te Washington gesloten tussen de volgende landen: België, Canada, Denemarken, Frankrijk, Groot-Brittannië, Italië, Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Ver. Staten, IJsland. In Februari 1952 werden Turkije en Griekenland toegelaten

Het verdrag is voor de duur van twintig jaar aangegaan en voorziet in de oprichting van een Atlantische Raad.

Onder de drang van de politieke gebeurtenissen en spanningen is ook hier weer het militaire aspect op de voorgrond gekomen.

Het verdrag stelt ten doel:

- a. beslechting van geschillen langs vreedzame weg;
- b. handhaving en ontwikkeling van individueel en collectief defensievermogen;
- c. ontwikkeling van de internationale betrekkingen door tegenstellingen in haar economische politiek op te heffen en door economische samenwerking zoveel mogelijk aan te moedigen.

Organen

Aanvankelijk was de structuur van de NATO ingewikkeld en nogal inefficiënt opgezet. Er waren bureaux in New York, Londen en Parijs. Tijdens de negende zitting van de NAR te Lissabon in Februari 1952 werd tot een reorganisatie besloten die heeft geleid tot vermindering van het aantal organen. Voorts werd besloten de organen in Parijs te concentreren.

Wij kunnen nu de volgende organen onderscheiden:

1. Noord-Atlantische Raad (NAR)

Deze Raad is de hoogste leiding van de NATO. Bestond deze aanvankelijk uit de Ministers van Buitenlandse Zaken, later is bepaald dat ook de Ministers van Financiën, Defensie en/of Economische Zaken aan de vergaderingen van de NAR kunnen deelnemen. Ook de Minister-Presidenten kunnen de zittingen bijwonen.

2. Secretariaat-Generaal

Dit orgaan heeft men tijdens de conferentie te Lissabon ingesteld en zal de werkzaamheden overnemen van de vroegere organen:

- a. Raad van Plaatsvervangers van de Ministers;
- b. Defensie-Productie Raad;
- c. Financiële en Economische Raad

3. *Het Militaire Comité*

Dit is het hoogste militaire orgaan van de NATO. Hierin hebben zitting de chefs van staven. Het is een niet-permanent orgaan dat onder wisselend voorzitterschap enige malen per jaar bijeenkomt.

4. *Standing Group*

Een permanent orgaan, dat met de dagelijkse leiding is belast en naar maatstaven handelt, door de NAR en het Militaire Comité gegeven. Terwille van een snelle besluitvaardigheid bestaat deze „Standing Group” uit drie opperofficieren en de staf ervan uit officieren van de Verenigde Staten, Groot-Brittannië en Frankrijk. De „Standing Group” geeft haar aanwijzingen aan de opperbevelhebbers, die zich echter ook rechtstreeks tot het Comité van Militaire Vertegenwoordigers kunnen wenden, alsook tot de ministers en hoofden van de regeringen.

5. *Comité van Militaire vertegenwoordigers*

Teneinde te voorkomen dat er onderwerpen worden behandeld in de „Standing Group” die de belangen raken van landen die niet in de „Standing Group” zijn vertegenwoordigd heeft men dit Comité ingesteld, zodat die landen toch hun stem kunnen doen horen.

Het is een permanent orgaan, bestaande uit de vertegenwoordigers van de Chefs van Staven van alle deelnemende landen.

6. *Comité voor de Oceaanscheepvaart*

Ten slotte nog een orgaan dat onder de NAR staat en wel het Comité voor de Oceaanscheepvaart, hetwelk is opgericht met het doel de zeer specifieke problemen te bestuderen welke betrekking hebben op de koopvaardij i.v.m. het opstellen van defensieplannen.

Het Atlantische gebied is t.a.v. de bevelvoering in drieën verdeeld:

1. *Supreme Allied Commander Europe (SACEUR)*

Opperbevelhebber over dit gebied is generaal Dwight Eisenhower. Reeds nu bij de oefening der troepen van de landen van het Noord-Atlantische Verdrag zijn deze onder zijn orders gesteld en kan hij zo invloed uitoefenen op opleiding, oefening, uitrusting, enz.

Het SACEUR-gebied beslaat het Europese gebied van de Noordkaap tot en met Frankrijk (Frans Algiers inbegrepen).

2. *Supreme Allied Commander Atlantic (SACLANT)*

Dit tweede gebied valt onder de competentie van de „Supreme Allied Commander Atlantic” (SACLANT) en beslaat het Atlantische gebied. Over de benoeming van een opperbevelhebber voor dit gebied is nog geen beslissing gevallen.

3. *Commander in Chief Channel and Southern North Sea*

Wat de Europese staf betreft wordt Eisenhower bijgestaan door de „Supreme Headquarters Allied Powers in Europe” (SHAPE), die is samengesteld uit officieren van alle deelnemende landen. Deze officieren vertegenwoordigen niet hun land doch hebben een internationale taak. De nationale belangen worden verzorgd door de „liaison-missies” die bij de SHAPE zijn ge-accrediteerd.

Veldmaarschalk Montgomery, eertijds opperbevelhebber van de Westerse Unie, is thans plaatsvervanger van Eisenhower. Hij is vooral belast met de training van de troepen, hun uitrusting, bewapening, etc. Plaatsvervanger voor maritieme kwesties is de Fransman admiraal Lemonnier, terwijl de Engelse luchtmaarschalk Saunders plaatsvervanger is voor de luchtmacht. Deze vervangingen zijn uitsluitend op „SHAPE-niveau”.

Het gebied van de SACEUR is weer in drie delen gesplitst en wel in een Noordelijk, Centraal en een Zuidelijk deel, aan het hoofd waarvan weer regionale bevelhebbers staan. Voor het centrale deel heeft Eisenhower de bevelvoering op zich genomen, terwijl een Amerikaan en een Engelsman in de Zuidelijke en Noordelijke sector verantwoordelijk zijn. De Centrale sector is het vroegere gebied van de Westerse Unie. Generaal Juin, Frankrijk, voert in dit gebied de landstrijdkrachten aan.

Het belangrijkste doel dat de landen, die dit verdrag tekenden, voor ogen stond was, gezamenlijk voor hun veiligheid te zorgen. Een aanval op één der partners zullen zij beschouwen als een aanval op *allen* (art. 5); zij zullen dienovereenkomstig hun maatregelen nemen. Dat in het verdrag niet duidelijk omschreven staat dat die maatregelen o.m. uit een oorlogsverklaring zullen bestaan, vindt zijn verklaring in het feit, dat de NAR daarover (nog) geen beslissing kan nemen, daar dit nog steeds een zaak is van de nationale parlementen.

Wat heeft de N.A.T.O. nu zo al gedaan ?

Plannen ter verdediging zijn opgesteld en worden naar schema uitgevoerd. De verdedigingsmogelijkheden van het „Westen” worden met de dag verbeterd. T.a.v. de standaardisering van de wapens is men het eens geworden, terwijl er ook aanbevelingen zijn gedaan met betrekking tot de productie van oorlogsmateriaal.

Ook op deze organisatie heeft het uitbreken van de oorlog in Korea zijn uitwerking niet gemist.

In September 1950 werd bekend gemaakt dat de landen van het verdrag overeenstemming hadden bereikt inzake de vorming van een „geïntegreerd leger”. Dit onderwerp is momenteel één van de belangrijkste kwesties die de gemoederen in NATO-verband en ook in de Raad van Europa (die in November 1951 een resolutie omtrent het Europese leger aannam) bezig houden. Het Plan Pleven, dat hieronder nog afzonderlijk ter sprake komt, kan op dit gebied een belangrijke suggestie zijn die zou kunnen bijdragen tot de oplossing van het probleem van het „Europese leger”.

De zesde zitting van de NAR (Ottawa, September 1951) bracht enige belangrijke beslissingen met zich mee:

Uit het schema (hieronder) blijkt wel hoever de verdeling van het werk binnen de ECE is doorgevoerd. Voor bijna alle problemen zijn commissies ingesteld, bestaande uit experts die hier een goede gelegenheid hebben, de problemen op hoog internationaal niveau te bestuderen en tot oplossing te brengen.

Zo zijn er in dit verband goede vorderingen gemaakt t.a.v. het wegvervoer en het internationale goederentransport. Regionale overeenkomsten werden gemaakt, die de Conventie voor Wegverkeer en het Protocol voor Tekens en Signalen aanvullen. Door deze maatregelen werd een grotere uniformiteit verkregen, die de internationale handel ten goede zal komen.

Zo doet bijv. de Commissie voor Electriciteitsvoorziening zeer veel nuttig werk door te trachten de electriciteitscapaciteit zo hoog mogelijk op te voeren, hetgeen vooral de industrie ten goede zal komen.

Eén van de belangrijkste commissies is die van de bevordering van de handel, die zich tegenover de vele problemen van industrie, landbouw, geld- en credietwezen gesteld ziet.

Samenvattend kunnen we van de ECE zeggen, dat ze veel waardevol werk heeft verricht en, ondanks politieke moeilijkheden tussen Oost en West, samenwerking bevordert. Ze heeft concrete, technische taken met gunstig resultaat weten te bereiken.

UNO

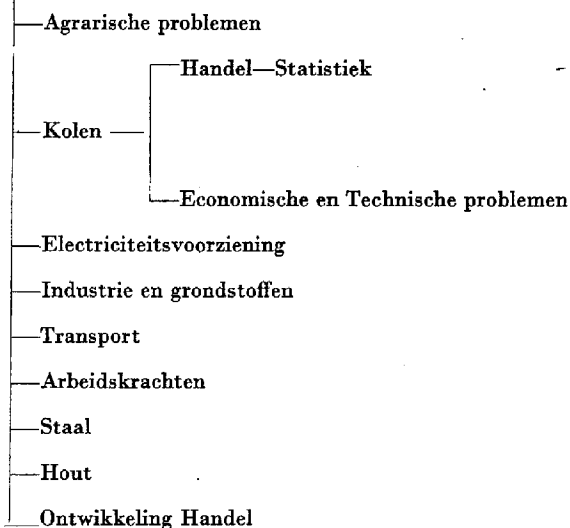
United Nations Organization - (VN: Organisatie van de Verenigde Naties)

ECOSOC

Economic and Social Council - (Economische en Sociale Raad)

ECE

Economic Commission for Europe - (Economische Commissie voor Europa)

3. Commander in Chief Channel and Southern North Sea

Wat de Europese staf betreft wordt Eisenhower bijgestaan door de „Supreme Headquarters Allied Powers in Europe” (SHAPE), die is samengesteld uit officieren van alle deelnemende landen. Deze officieren vertegenwoordigen niet hun land doch hebben een internationale taak. De nationale belangen worden verzorgd door de „liaison-missies” die bij de SHAPE zijn ge-accrediteerd.

Veldmaarschalk Montgomery, eertijds opperbevelhebber van de Westerse Unie, is thans plaatsvervanger van Eisenhower. Hij is vooral belast met de training van de troepen, hun uitrusting, bewapening, etc. Plaatsvervanger voor maritieme kwesties is de Fransman admiraal Lemonnier, terwijl de Engelse luchtmaarschalk Saunders plaatsvervanger is voor de luchtmacht. Deze vervangingen zijn uitsluitend op „SHAPE-niveau”.

Het gebied van de SACEUR is weer in drie delen gesplitst en wel in een Noordelijk, Centraal en een Zuidelijk deel, aan het hoofd waarvan weer regionale bevelhebbers staan. Voor het centrale deel heeft Eisenhower de bevelvoering op zich genomen, terwijl een Amerikaan en een Engelsman in de Zuidelijke en Noordelijke sector verantwoordelijk zijn. De Centrale sector is het vroegere gebied van de Westerse Unie. Generaal Juin, Frankrijk, voert in dit gebied de landstrijdkrachten aan.

Het belangrijkste doel dat de landen, die dit verdrag tekenden, voor ogen stond was, gezamenlijk voor hun veiligheid te zorgen. Een aanval op één der partners zullen zij beschouwen als een aanval op *allen* (art. 5); zij zullen dienovereenkomstig hun maatregelen nemen. Dat in het verdrag niet duidelijk omschreven staat dat die maatregelen o.m. uit een oorlogsverklaring zullen bestaan, vindt zijn verklaring in het feit, dat de NAR daarover (nog) geen beslissing kan nemen, daar dit nog steeds een zaak is van de nationale parlementen.

Wat heeft de N.A.T.O. nu zo al gedaan ?

Plannen ter verdediging zijn opgesteld en worden naar schema uitgevoerd. De verdedigingsmogelijkheden van het „Westen” worden met de dag verbeterd. T.a.v. de standaardisering van de wapens is men het eens geworden, terwijl er ook aanbevelingen zijn gedaan met betrekking tot de productie van oorlogsmateriaal.

Ook op deze organisatie heeft het uitbreken van de oorlog in Korea zijn uitwerking niet gemist.

In September 1950 werd bekend gemaakt dat de landen van het verdrag overeenstemming hadden bereikt inzake de vorming van een „geïntegreerd leger”. Dit onderwerp is momenteel één van de belangrijkste kwesties die de gemoederen in NATO-verband en ook in de Raad van Europa (die in November 1951 een resolutie omtrent het Europese leger aannam) bezig houden. Het Plan Pleven, dat hieronder nog afzonderlijk ter sprake komt, kan op dit gebied een belangrijke suggestie zijn die zou kunnen bijdragen tot de oplossing van het probleem van het „Europese leger”.

De zesde zitting van de NAR (Ottawa, September 1951) bracht enige belangrijke beslissingen met zich mee:

IX. AFKORTINGEN

van namen van enkele van de meest voorkomende organisaties

AEC	Atomic Energy Commission (UNO)
BEF	Beweging van Europese Federalisten
BIB	Bank voor Internationale Betalingen (Bazel)
CEEC	Committee for European Economic Co-operation
ECA	Economic Cooperation Administration
ECAFE	Economic Commission for Asia and the Far East
ECE	Economic Commission for Europe
ECLA	Economic Commission for Latin America
ECOSOC	Economic and Social Council (UNO)
EBU	Europese Betalings Unie
EDG	Europese Defensie Gemeenschap
EHP	Europees Herstel Programma
ELES	Economische Liga voor Europese Samenwerking
EPU	European Payment Union
ERP	European Recovery Program
FAA	Foreign Assistance Act (Amerikaanse wet v. 1948)
FAO	Food and Agriculture Organization (UNO)
GATT	General Agreement on Tariffs and Trade
IATA	International Air Transport Association
IBRD	International Bank for Reconstruction and Development
ILO	International Labour Organisation (Genève)
IMC	International Material Conference
IMF	International Monetary Fund
IRO	International Refugee Organization
ITO	International Trade Organization
MDAP	Military Defense Assistance Program
MSA	Mutual Security Agency (Act)
MSEU	Mouvement Socialiste pour les Etats Unies
NAR	Noord-Atlantische Raad
NATO	North Atlantic Treaty Organisation
NAVO	Noord-Atlantische Verdrags Organisatie
NEI	Nouvelles Equipes Internationales
NJR	Nederlandse Jongeren Raad der Europese Beweging
NSW	Nederlandse Studentenvereniging voor Wereldrechtsorde
OEEC	Organization for European Economic Cooperation
OEES	Organisatie voor Europese Economische Samenwerking
SHAPE	Supreme Headquarters Allied Powers Europe
UEF	Union Européenne des Fédéralistes
UNESCO	United Nations Educational Scientific and Cultural Organization
UNICEF	United Nations International Children's Emergency Fund
UNO	United Nations Organization
VIRO	Vereniging voor Internationale Rechtsorde
WHO	World Health Organization (UNO)
WAY	World Assembly of Youth
WFBN	Wereld Federalistische Beweging Nederland
WMWFG	World Movement for World Federal Government
WSF	World Students Federalists

X. LITERATUUROPGAVE

Voor hen die de besproken onderwerpen nader willen bestuderen wordt hieronder op een aantal uitgaven gewezen, waaraan vele gegevens zijn ontleend voor de samenstelling van dit werkje.
Tevens zijn hierbij opgenomen werken van meer gespecialiseerde en/of wetenschappelijke aard.

Jaarboek van het Ministerie van Buitenlandse Zaken 1949/1950.
Verslagen van de Nederlandse Regering aangaande de werking van het EHP.
Economic Progress and Problems (OEES, Parijs).
Het Marshall Plan. Handleiding tot het EHP (Stichting Econ. Publ.).
P. R. BENTZ VAN DER BERG, Het Schuman Plan (uitg. van de ELES).
BARBARA WARD, Policy for the West.
BARBARA WARD, The West at Bay.
R. C. HAWTREY, Western European Union.
Defence in the Cold War (Royal Institute of International Affairs).
ROBERT ARON et ALEXANDRE MARC, Principes du fédéralisme (Paris 1948).
OLIVIER PHILIP, Le Problème de l'Union Européenne.
Economic Survey of Europe in 1949 (ECE, Genève 1950).
Crisis in Europa (uitg. van de Nederlandse Raad der Europese Beweging).
Concise Handbook of the Council of Europe (Straatsburg 1951).
European Movement and the Council of Europe (London 1949).
Aspects économiques du fédéralisme (Paris 1947).

Tijdschriften:

Nieuw Europa (uitgave van de Nederlandse Raad der Europese Beweging).
Orbis Terrarum (uitgave van de Nederlandse Studentenvereniging voor Wereld-rechtsorde).
European Review.
The Economist.
European Affairs.
Internationale Spectator.
Economisch-Statistische Berichten.
De Economist No. 4, April 1950.
Nouvelles de l'Europe.

Om het lot van een kwart der mensheid

door de volkeren van Zuid- en Zuid-Oost-A toekomstige welvaart mogelijk te maken. I den die het plan zullen uitvoeren zijn: A Canada, Ceylon, India, Nieuw-Zeeland, P Engeland, de Federatie van Malakka, Sij Noord-Borneo, Sarawak en Boenei.

Verder zullen de niet-Commonwealth-1 Burma, Thailand, Indonesië, Laos, Vietnam, Indo-China meedoen. De laatste conferentie v deze landen werd bijgewoond door vertegenwoor digers van de Verenigde Staten en dat wijst er op, dat men in Amerika inziet van hoeveel belang dit welvaartsplan van Colombo is.

In de periode van 1951 tot 1957 zullen lioen hectaren land méér dan tús werkt en nog eens 13 miljoen hect irrigatie vruchtbaar worden gema ductie van graan voor menselijk vo 6 miljoen ton worden uitgebreid en kracht van het gebied met 67 pct breid.

De kosten zijn op ongeveer 20 m geraamd en dat geld zal voor het door de betrokken staten zelf wor bracht. Natuurlijk rekent men de buitenaf, maar niet alleen in dolla dringend technici nodig, die de bo met moderne landbouwmachines om zullen leraren op ieder gebied moeten is in het kort het plan van het Colom schema voor Zuid- en Zuid-Oost-Ar

Een Ame

Het is buitengewoon bemoedig ten, die in dezelfde richting s komen. *Walter P. Reuther*, d International Automobile Wo zich namelijk met een plan "Vredes-Offensief" tot presiden

Reuther legt vooral de nadre de onontwikkelde gebieden n holpen in het kader van on vrede te behouden. „Als wij d de vrede te bewaren, maken w middelijk”, zo schrijft hij. En schien tot de meest belangrij geschrift:

„De huidige toestand in Korea is mede een gevolg van ons falen in China. Het communisme heeft het niet gewonnen in China, maar wij hebben er gefaald. Dit falen is typisch voor het gehele Westelijke gebrek aan begrip om te verstaan wat er aan maatschappelijke krachten was opgeroepen in de uitgebreite en onderdrukte volkeren van Azië. De Westelijke mogendheden hebben te dikwijls slechts toegekeken en de volkeren van deze landen als kinderen behandeld, die slechts recht hadden op een tweede-klasse-burgerschap in economische en politieke zin. Zelfs de meest verlichte vorm van koloniale politiek kan de volkeren niet bevredigen, die volledige on-

Iedere dag worden er in Zuid- en Zuid-Oost-Azië 20.000 kinderen geboren. Dat wil zeggen, dat aan een bevolking van 570 miljoen iedere dag 20.000 zielen worden toegevoegd.

Van deze jonggeborenen sterven er zeer velen nog voor zij de leeftijd van één jaar hebben bereikt. De anderen zullen in hoofdzaak een leven van buitensporig hard werken, ziekte en honger tegemoetgaan. Dat is de werkelijkheid van landen als India, Burma, Pakistan en Malakka.

In deze gebieden leeft meer dan een kwart van de bevolking der aarde. Bijna overal treft men de bewijzen aan van een eeuwenoude beschaving, zowel op het gebied van beeldende kunst, als architectuur en wijsbegeerte. Maar bijna overal komt het dagelijks rantsoen van de inwoners dezer streken niet boven de 2000 calorieën, dat is dus ruim duizend calorieën beneden het minimum.

Er zijn tal van romantische voorstellingen over „de Oosterse indolentie”, maar een deel van die indolentie komt eenvoudig voort uit een voortdurende ondervoeding. In Bengalen stierven in 1943 tijdens een hongersnood meer dan een miljoen mensen, in India dreigt thans een hongersnood op grote schaal en zonder Amerikaans graan zal 1951 een catastrofe-jaar worden voor de jonge republiek.

Het heeft geen zin meer in onze dagen te

spreken over miljoenen hongerenden. Dat maakt geen indruk meer. De Westelijke beschaving heeft zich onmachtig getoond om haar vindingen op technisch gebied uitsluitend voor het heil der mensheid te gebruiken. Reusachtige afslachtingen zijn van dit falen het resultaat geweest. Maar wat het Westen misschien hier of daar nog kan verstaan, dat zijn de gegevens over de toekomst.

Een kwart van de bevolking der aarde dreigt door nood en ellende voorgoed verloren te gaan voor de beïnvloeding door de democratieën.

De Russische overwinningen zijn niet, zoals de orthodoxe Stalinisten geloofden, in de industriële gebieden van Europa een feit geworden. Zij grepen in de agrarische gebieden van Azië plaats. Eigenlijk waren het geen overwinningen van Rusland, maar hopeloze blunders van het Westen, die de poorten voor het communisme openden, aldus een recente uitspraak van Aneurin Bevan.

Plannen voor de vrede

Gelukkig beginnen tegenkrachten zich te ontwikkelen. In de afgelopen weken bereikten ons twee „vredesplannen”. Eén uit Amerika, één uit Engeland.

Het Engelse plan, of liever het plan van de Commonwealth, is onder de naam *Colombo-plan* bekend geworden. Het gaat er voornamelijk van uit, dat een allereerste basis moet worden gelegd

vrede te behouden. „Als wij de vrede te bewaren, maken wij middelrijk”, zo schrijft hij. En schien tot de meest belangrijke geschrift:

„De huidige toestand in Korea is mede een gevolg van ons falen in China. Het communisme heeft het niet gewonnen in China, maar wij hebben er gefaald. Dit falen is typisch voor het gehele Westelijke gebrek aan begrip om te verstaan wat er aan maatschappelijke krachten was opgeroepen in de uitgebuide en onderdrukte volkeren van Azië. De Westelijke mogendheden hebben te dikwijls slechts toegekeken en de volkeren van deze landen als kinderen behandeld, die slechts recht hadden op een tweede-klasse-burgerschap in economische en politieke zin. Zelfs de meest verlichte vorm van koloniale politiek kan de volkeren niet bevredigen, die volledige onafhankelijkheid verlangen”.

Reuther komt dan tot zijn plan. De Verenigde Staten moeten zich plechtig verbinden in de komende honderd jaar ieder jaar 13 milliard dollar via de UNO ter beschikking te stellen, om de maatschappelijke opbouw van de wereld te bevorderen. (Dertien milliard dollar zijn precies de kosten, die de V.S. gemaakt hebben om de laatste oorlog te helpen winnen). Andere landen moeten naar vermogen volgen en als dit geschiedt moet er een Wereld-Volksraad voor de Vrede worden gesticht. Ieder land mag 18 leden naar deze Volksraad sturen en deze leden moeten worden gekozen uit organisaties van huisvrouwen, boeren, industrie-arbeiders, wetenschappers, jongeren, zakenlieden en geestelijke leiders enz.

Reuther werkt dit plan nog verder uit. Hij bewijst, dat het geld er voor gemakkelijk genden kan worden en hij besluit met een beroep de jeugd om zich achter deze ideeën te stellen.

Er zullen wel „realisten” zijn, die vinden dat Reuther fantasie-praatjes verkoopt. Men kan dat van ieder plannenmaker zeggen, ook van de atiefnemers van het Colombo-plan. Eén echter duidelijk: het begrip groeit in de wereld, dat er potentieel geen maatschappelijke tekort meer zijn. Dat ieder mens voldoende materiële goederen bedacht kan worden, als een organisatie wordt geschapen, die het reneemt. Reuthers plan is ons even goed als het plan, dat in die richting gaat.

Als maar één ding voorop staat: de tijd te handelen is NU.

I. SPEER